

Verslag van onze reis door de USA en Canada in 2006

Zondag 9 juli 2006

En dan is het 9 juli 2006. De dag waar wij zo ontzettend lang naar hebben uitgekeken. Het is Hollands lekker weer, graadje of 22 en een beetje bewolkt, afgewisseld door zon. Gisterenavond zijn de koffers en handbagage (jee, het is allemaal op het randje van het toegestane gewicht) al klaargezet voor de grote roldeur in de schuur. Het is een hele vracht, vier van die grote zachte rode koffers met veel voorvakken, een stevige zwarte reistas met 'rommeltjes', cadeautjes, dropjes, slippers, schoenen en dat soort spul en dan nog voor iedereen een handbagagekoffertje. Veiligheidshalve heb ik mijn insuline toch in een combinatie rugzak/koeltas. Ik hou het lekker bij me met een koelelementje. Gert-Jan is er al om 8 uur en dan wordt het koffie drinken en op de taxi wachten. Ook Coby komt nog even en zo tegen negen uur komt de taxi. Heftige schrik! Wij hadden gerekend op (en ook besteld) een Schipholtaxibus voor vier personen met extra ruimte voor bagage. En wat draait er achterom? Een Volkswagen Passat stationwagen! Daar passen we zelf amper in, laat staan de koffers! De chauffeur reageert in eerste instantie beledigd. Bij normale mensen kan dat makkelijk, zegt hij. Vier koffers en handbagage, dus bij ons ook. Mijn opmerking dat we business class vliegen en dus veel meer mee mogen nemen, schiet duidelijk in het verkeerde keelgat. "Dat u business class vliegt, betekent nog niet business class taxivervoer mevrouw", zegt hij. Pff, dat is even slikken. Hij lijkt te denken dat hij te maken heeft met een kakmadam die zijn auto te min vindt, terwijl ik alleen in paniek raak en uit wil leggen waarom we zo

veel meer bagage hebben dan gemiddeld. Albert komt tussenbeide en vertelt de beste man dat we 6,5 week naar Amerika gaan en dan komt er wat meer begrip. Als ik vraag of Gert Jan er achteraan wil rijden met een paar koffers ontdooit de zaak direct. Peet stapt bij Gert Jan en Saskia in de auto en wij gaan met de chauffeur mee. Hij zal in elk geval zorgen dat er voor onze terugreis wél een goede bus staat. Hij had er zomaar drie vrij staan, zegt hij, maar nooit doorgekregen dat wij erom gevraagd hadden. Tja ... toch maar eens mailen met Schipholtaxi.nl nog? In colonne rijden we naar Schiphol, waar het enorm druk blijkt te zijn. We nemen snel afscheid van Saskia (traantjes) en Gert Jan en gaan dan in de rij staan voor de bagageafgifte. Daar blijkt er een probleem te zijn met een van onze voorgangers en het duurt allemaal best een tijdje. Niet getreurd, wij hebben tijd genoeg.

Nadat alles op de band is gegaan zonder problemen, gaan we door de douane en dan op zoek naar koffie. In de businessclass lounge hebben we een mooi uitzicht op een vliegtuig waar ze volop aan het laden zijn. Koffie, thee, limonade, koekjes, broodjes, soep, alles staat voor het pakken. Dat is toch wel een leuke luxe van business class vliegen, alles erom heen is ook zo leuk. We drinken heel rustig koffie, hebben een lekker bordje koekjes erbij en bellen nog even naar Saskia. Zij belt Jacqueline weer, want Peet is te verliefd om zijn meisje om haar mobiele nummer te vragen en heeft natuurlijk haar nummer niet bij de hand. Zo kunnen ze toch nog even afscheid nemen ook, want Jacqueline belt al snel terug.

Dan nog even shoppen. Dat taxfree zegt ons niet zoveel. Van de luchtjesafdeling wordt Albert ziek en we zijn door Suzan ruim voorzien van gratis monstertjes. Drank en sigaretten gebruiken we niet, dus blijft het bij een paar grappige koelkastmagneten (Fat Man en Fat Woman in Hollandse klederdracht) en een paar boeken voor Peet en mij. Ik koop het boek 'The Undutchables' waarin de visie op Nederland en Nederlands wordt gegeven door een Amerikaan en een Engelse. Humor! En dan is het boardingtime. Het duurt allemaal even omdat de security check van de wachtruimte (of het toestel) nog niet gereed schijnt te zijn. Onze Boeing 747 staat al te wachten. Het is de City of Paramaribo met op de romp met grote letters KLM Asia. Vreemde combi, Paramaribo en Asia en dan voor een vlucht naar Los Angeles. Het is druk, druk, druk op Schiphol. We gaan door de security en vrij vlot kunnen we het toestel in. We zitten voorin de business class en zijn een beetje verbaasd dat de stoelen rechts staan in plaats van links, op Seatguru en de KLM site lijken ze links te staan ... nou ja, maakt niks uit.

Peet en Esmee zitten samen voor ons. Wat een heerlijke luxe brede stoelen. We krijgen al direct een mooi etuitje met een slaapmaskertje, lippenbalsem, een tandenborstel met een minitubetje tandpasta, een pen, een kammetje, een paar warme sokken en oorplugjes voor het opstijgen. Wij zijn natuurlijk onervaren in deze business class, maar al snel zien we veel schoenen uitgaan en mensen lekker de sokjes aantrekken. Strak plan, het is lekker warm en je loopt lekker op je sokjes rond. De stoelen kunnen een heel eind achterover en de voetensteun klapt lekker op. We

hebben een eigen videoschermje en diverse uitklaptafeltjes. Ook krijgen we een warme deken en een nekrolkussentje. Er staan tijdschriften, er liggen een berg kranten. Het opstijgen gaat snel en ferm, maar de eerste mijlen is er behoorlijk wat turbulentie. Al snel moeten we opnieuw de seatbelts aan een klappen we regelmatig een stukje. Het lijkt meer op een hobbelige weg dan een luchtruim. Na een tijdje is dat volledig over. We zijn om 13.25 uur in Amsterdam van de lucht gekomen en de verwacht vluchttijd is ongeveer 10.30 uur. We vermaken ons prima aan boord met lezen, film kijken, beetje computeren en lekker eten. We kregen direct al champagne aangeboden, waar alleen Albert gebruik van maakte, maar daarna waren er drankjes en nootjes. Al vrij vroeg kregen we een driegangendiner bestaande uit Schotse zalm met geitenkaas, courgette en salade. Albert kreeg op verzoek een kipsalade. Als hoofdgerecht was er kip, runderfilet of kabeljauw. Ik had de kip, de rest had runderfilet en het was ronduit af! Geen plastic bestekjes en bordjes, maar mooi aardewerk en fatsoenlijk bestek. Wijntje erbij en als dessert de keus tussen een kaasdessert, aardbeien met slagroom of een mooi ijsje in chocolade met slagroom. Na het eten was het echt lekker dutjestijd. Koptelefoon op met relaxte muziek, stoelen achterover, dekentje erbij en heerlijk slapen. Dit is écht vakantie. Normaal is vliegen een bittere noodzaak, nu voelt het als een heerlijk ontspannen dagje. Soms moeten we elkaar even over de hand aaien of een knipoog geven om te voelen of dit allemaal echt is.

Inmiddels is het bijna half zeven Nederlandse tijd en zijn we dus een uurtje of vijf onderweg. Ik kan met niet echt concentreren op een film (we hebben de keuze uit 6 films en ook nog een aantal TV-kanalen) en geniet van de goede muziek. Ook daarin is de keus in kanalen ruim en Sky Radio bevalt me best vandaag. Peet zit te lezen, Esmee zie ik niet, maar ik geloof dat ik ook daar een boek zie. Ze hebben het schermje met de vluchtinfo voor staan en ik kan tussen de stoelen mooi meekijken. Albert kijkt een film. Het leven is goed! Straks meer!

We vliegen ergens boven de grens van Nevada en Utah, in de buurt van St. George. Volgens het vluchtvolgsysteem is het nog krap een uurtje vliegen naar Los Angeles. We hebben de laatste uren, in tegenstelling tot het begin van de vlucht, veel boven de bewolking gezeten. Het uitzicht op Groenland en Canada was geweldig, boven North Dakota was het ook helder met prachtige kleine vlokjes wolken boven het landschap, maar de Rocky Mountains zijn grotendeels aan ons voorbij gegaan. Alleen rondom Salt Lake City waren er wel héle mooie landschappen te zien. We vragen ons af wat die groene cirkels zijn, daar moeten we nog achter komen. We hebben net een lekker maaltijd gehad, een geitenkaaspizza (andere keus was noodles met garnalen) met een lekkere rijstsalade, een schaalje verse vruchten en een lekker puddinkje. Zo meteen wordt het tijd om op te frissen voor we voet op Amerikaanse bodem zetten. De verwachte aankomsttijd is 15.17 (Nederlandse tijd 00.17 op maandag). Hier is de dag nog jong dus, alleen verwacht ik dat wij héél vroeg slapen. Wellicht kunnen we dit verslagje in het hotel al uploaden.

Nou, dat bleek dus een foute gedachte ... Na een vlekkeloze landing, waarbij we niet eens hebben gevoeld dat de grond geraakt werd, werden we vrij vlug richting douane geloods. Ook daar ging het zoals het meestal gaat: bot en snel. Hoe vriendelijk alle andere Amerikanen ook zijn, luchthavenpersoneel en vooral immigrations is een ramp. Een kruier bracht onze koffers naar de hotelshuttle-hoek en al vrij snel verscheen een blauw busje met Four Points LAX in de lichtbalk. Een stevige donkere 'big mama' was helemaal blij met mijn sterke kerels die haar lekker achter het stuur lieten en de koffers zelf gingen inladen. De tien minuten tussen de luchthaven en het hotel hebben we zo druk gekletst en zoveel tips van haar gekregen, dat ze me een ouderwetse big hug gaf voor we afscheid namen. Geweldig mooi mens, lachend met van die lange gierende uithalen.

Beneden in het hotel stonk het enorm naar geurkaarsjes, waarvan Albert direct ontzettend beroerd werd. De hotelkamers waren aardig, maar wel vrij oud. Peet en Esmee hadden beter opgelet dan wij, hun airco deed het prima, die van ons bleef de hele nacht uit. Het beloofde internet was dus waardeloos, dus bleef het bij een klein berichtje voor de weblog. We hebben een beetje geslapen, zo rond half twaalf waren we al klaarwakker. Om 2 uur kregen we een SMS-je van oma en zaten we dus weer stijl overeind in bed. En zo sukkelden we door tot de ochtend. Negen uur, het blijft een behoorlijk tijdverschil.

Maandag 10 juli 2006

Om kwart over vijf zitten we weer klaar wakker in bed. We hebben trek en besluiten niet zonder ontbijt de deur uit te gaan. We bellen de kinderen wakker en spreken af om 6 uur te gaan ontbijten beneden in het hotel. Voor \$11,95 per persoon maken we gebruik van een uitgebreid ontbijtbuffet met alle Amerikaanse toeters en bellen. Toast, scrambled eggs, bacon, worstjes, aardappelen, pancakes, veel vers fruit, zelfs nog zalm en natuurlijk muffins en bagels, het is er allemaal. Om kwart over zeven staat Patrick van Road Bear RV's voor de deur.

Het wordt proppen, want naast ons zit er nog een Nederlands gezin en een Zwitserse familie in het busje. We scharrelen door de maandagochtendspits van Los Angeles naar Agoura Hills. We krijgen ter plaatse samen met een Duits/Chinees gezin een rondleiding door onze camper van Inga. Ze legt alles uit en al vrij vlot zijn we op pad. We laten de Road Bears achter met een pot Haagse Hopjes en wat Nieuwenoord-klompjes. Wij gaan shoppen. We beginnen bij Von's en slaan levensmiddelen en wat andere dingen in. Daarna rijden we door naar een Wal*mart om wat grotere benodigdheden te kopen. Een paar lekkere beddenkussens, een strijkijzertje, nieuwe badlakens en veel 'goodies'. Het hoort er allemaal bij zo'n eerste dag. Daarna rijden we naar Malibu Beach RV Park. De weg erheen is al heel 'scenic', maar de plaats zelf is werkelijk schitterend. Dit RV-park ligt pal aan de Atlantische oceaan en het is er

lekker fris met een zeewindje. We pakken alle koffers uit, richten de camper in, maken een wandelingetje en nemen wat foto's. Het is vroeg donker, rond half negen zie je geen steek meer. De beloofde dolfijnen hebben we niet gezien en ook de zonsondergang is niets bijzonders. Het is mistig, dat zal de reden zijn. Het is nu kwart over negen en we zitten nog buiten, maar het is erg koud aan het worden. De Pacific buldert tegen de kustlijn aan. De huizen van de rijken hier in Malibu staan met hun voetjes in de zee. Peet en Esmee hebben nog even een frisse duik in de Stille Oceaan genomen, maar nu lijkt het slaaptijd te worden. Onze Internetverbinding wordt steeds slechter, waarschijnlijk omdat er heel veel mensen online zijn hier. Je ziet overal laptopschermen. We zullen het nog even proberen, wellicht komt Saskia nog online, maar anders gaan hier ook de luikjes dicht. Foto's uploaden proberen we morgenvroeg!

Dinsdag 11 juli 2006

Vooruit dan, we zijn fris en fruitig weer op. Ik heb al gedoucht in wat je gerust een riante badderruimte mag noemen. We staan hier op op Oasis Las Vegas RV Resort, wat met recht een resort genoemd mag worden. De aankomst was al van 'wow' en dat konden we gebruiken na een lange rijdag. We zijn rond 9 uur in de ochtend in Malibu vertrokken. Wat een geweldig mooie weg is het, zo langs die Pacific Coast Highway en dan naar boven net voor Los Angeles langs richting Palmdale. En dan verandert het landschap zienderogen, het is al snel woestijnachtig en hoe verder je komt hoe meer je echt in de woestijn rijdt. Lonesome cowboy-achtig lange wegen, waar overigens wel nog vrij veel verkeer rijdt, dus met die eenzaamheid valt het best wel mee.

Bij Barstow stoppen we om te lunchen bij een Denny's. Als we uitstappen voelen we een droge hete wind, net alsof je je hele lijf aan het fohnen bent. Dit is dus warm! En toch voelt het niet akelig en zeker niet klam of benauwd, we moeten er gewoon een beetje om giechelen, zo vreemd is het. Het eten bij Denny's is weer ouderwets lekker en veel, dit moeten we niet elke dag zo doen. We zitten bij een groot Outletcentrum, dus gaan meteen maar eens op zoek naar goede sandalen en slippers voor de jeugd. Stom, stom en duf, maar in de woestijn lijken dichte schoenen toch niet altijd het handigst. Peet slaagt in de Timberlandstore voor een paar hele gave sandalen die er gelukkig niet uitzien als sandalen (daar wil je niet in gezien worden als je 16 bent, blijkt). Albert slaagt voor zowel sandalen (van die duffe) als voor goede wandelschoenen. Peet pikt er nog een leuke zonnebril bij in. De dames treffen het bij Timberland wat minder, maar Esmee slaagt alsnog voor een paar gave (en gezonde) slippers bij een andere schoenenoutlet. Na de schoenenaanschaf gaan we weer verder en duiken dan echt de woestijn in. Bij Baker tanken we nog een keer en schaffen we een grote zak ijs aan. Iets in de auto zorgt ervoor dat bij de passagiersstoel de motor onder de kap goed te voelen is en dat is warm. Zet je de airco op de voeten, dan is het heerlijk, maar ja, dan stikt je in de rest van de camper. Dus leg ik een grote zak ijs bij mijn voetjes, handdoek erover en houden we de boel zo heerlijk koel. Het is een lange rit, eerlijk gezegd veel langer dan wij (en onze routeplanners) verwacht hadden. Sommige stukken klimmen behoorlijk en er is dan op veel plaatsen ook een speciale truckstrook waar die grote Amerikaanse jongens tergend langzaam tegenop kruipen. Ook de camper begint soms te brullen en dan kruipen we tussen het rijtje vrachtwagens. Het is 6 uur in de avond wanneer we aankomen in Las Vegas.

We zien langs de weg een heel groot Outdoorcenter en draaien daar direct naar toe om een paar fijne stoelen te kopen voor buiten bij de camper. Huurstoeltjes zijn er ook, maar die zijn vaak klein en niet echt geschikt voor ons. We slagen voor niet al te veel geld voor een paar prima stoelen, ook voor de kids. We kijken onze ogen uit bij het Outdoorcentrum, het is groot, groot en groot, maar vooral ook erg mooi, je waant je volledig in het oerwoud (en dat in de woestijn).

We rijden naar de andere kant van de snelweg, waar onze campground ligt. Geweldig, wat een prachtig mooi park is dit. Het inchecken levert wat problemen op. Ze hebben onze plek weggegeven en gaan op zoek naar een andere Premium. We rijden er blij naar toe, maar nee, weer staat er een traveltrailer. Weer terug naar the office, waar die meiden echt balen en boos gaan bellen met de man die blijkbaar ziet wat er wel vrij is. Er stond echt in het systeem dat 438 vrij is, maar niet dus. Ik had wel gezien dat 307 leeg was en die is prachtig, met de kont van de camper tegen het zwembad en pal tegenover de douches en wasmachines. Ik wijs de dames erop en weer wordt 'het mannetje' gebeld om te checken of er echt niemand staat. Deze keer is bingo. We mogen er staan en zijn zeer tevreden. We gooien ramen en deuren open, gooien een paar wassen in machines en lopen dan naar kantoor om te kijken of er nog wat te eten valt te ritselen. Een van de meiden belt voor ons de plaatselijke Pizza Hut en een half uurtje later zitten we aan véél te grote maar wel erg lekkere pizza's. We eten ze nog niet half op en zuinig Nederland pakt ze in plastic zakjes zodat ze afgekoeld later de vriezer in kunnen. Al weer een avondmaaltijd geregeld voor een volgende gelegenheid. Na het avondeten gaat Peet op MSN met Jacqueline, die volgens ons de wekker zet om vroeg op te staan hiervoor en zwaaien wij nog even naar mama Jeannette via de webcam. Esmee, Albert en ik gaan nog even zwemmen en dat is heerlijk. Het water is hier gewoon zo'n 30 graden en daar is geen verwarming voor nodig. Het water is zout, waaruit blijkt dat er met zoutionen gewerkt wordt en niet met chloor, heerlijk.

En dan is het echt bedtijd, de airco in de camper draait al even en het is lekker koel binnen. Als we net op bed liggen, gelooft Albert dat er buiten wat spettert en dat weer onze wateraansluiting lekt. We hebben net een nieuwe aansluiting moeten kopen (bonnetje voor Road Bear) en nu weer? Niet dus, overall staan hier op het terrein inmiddels de sproeiertjes aan voor het gazon en er staat er een pal achter onze camper. En na een heerlijke rustige en koele nacht zitten we hier dus met de eerste kop koffie. Peet is inmiddels terug van douchen, Esmee is net onderweg. Ik sluit hiermee af voor nu, maak nog even wat foto's buiten die ik zo online zet en dan gaan we echt naar Vegas!

Woensdag 12 juli 2006

Wel, wat moet je er van zeggen? Gisterenmorgen hebben we de trolleybus naar de Strip (voor niet-ingewijden: dat is de weg waar alle luxe, glitterende hotels staan) genomen. Dat leek in het begin best leuk, maar bij elke stop kwamen er meer mensen in en er ging gewoon niemand uit. Het was dus na een tijdje bom en bomvol. Het hele ding steunde en kreunde en kwam amper meer vooruit, maar bij elke stop werd er meer 'vee' ingeladen. Voor 5 dollar per dag mag je de hele dag met dat ding mee, maar wij doen het dus écht niet meer. We zijn uitgestapt bij Ceasars Palace en hebben daar wat rondgekeken in de ontzettende grote winkelruimte bij het hotel. Je waant je er ergens in een zwoele Griekse tempel of zo. Gigantisch groot! Dwars door het casino heen kon je naar de

'vreethoek' en daar hebben we gelunched (ontbijt hadden we overgeslagen). Helaas brak daarna de paniek uit. Mijn medicatie zorgt ervoor dat ik soms elke vijf minuten een wc nodig heb en gisteren was zo'n dag. We hebben een taxi terug naar de camping genomen, want het was geen doen zo. Daarnaast was het bloedheet en hadden we al afgesproken niet op het heetst van de dag in de stad te gaan lopen. Ik heb trouwens besloten voor de duur van de vakantie sowieso te stoppen met deze metformine, dan maar wat meer insuline. Op de camping was het heerlijk. We hebben gezwommen, gedobberd, in de hot tub gezeten, lekker wat gedronken, zoutje erbij. Veel gekletst met andere dobberende mensen. Dat is zo leuk, die contacten en verhalen van die (vooral oudere) Amerikanen. Tegen de avond pakken we ons boeltje weer op en gaan we naar de stad, met de taxi deze keer. De chauffeur vertelt ons dat niet alle campers over de Hoover Dam mogen. Dat gaan we dus vandaag eerst eens uitzoeken.

We stappen uit bij het Venetian Hotel en wandelen langs de Strip en over de strip via allerlei roltrappen en loopbruggen over de weg. We eten in het Flamingo hotel. Peet en Albert nemen een steak, Monique en Esmee eten een BBQ-combo platter met spareribjes en een stuk kipfilet. We kijken buiten bij het Bellagio naar de prachtige watershow en hebben het dan helemaal gehad. Deze stad is héét! Erg heet. Het is half elf 's avonds en het is nog bloedheet. Alles gaat hier om geld, getallen, nummers en overall proberen ze je shows aan te smeren of dingen te verkopen. Conclusie: dit is niks voor ons. Wij houden van natuur, sfeer, platteland, relaxte steden als San Diego en San Francisco, waar je mooie huizen ziet en mensen je vriendelijk groeten. Hier loopt het 'kijkvee' langs elkaar heen op zoek naar ... ja, naar wat?? We houden op straat een taxi aan en laten ons naar het RV Park brengen. Oeps, foutje, deze 'wilde' taxi's blijken echt wild. De kerel zit continue in z'n telefoon te mompelen, heel zachtjes, maar ik vang twee keer het woord 'marihuana' op ... Hij stuurt met één hand en vliegt over de weg. Hij gaat over de Freeway (snelweg) en rijdt daar 85! Even rekenen: 140 km per uur over een snelweg, met een hand aan het stuur en constant in die telefoon kletsend. We zijn er gekomen, met angstzweet in de handen. Wat een \$#&**()@)&(\$, die vent. Tip: neem nooit een gele taxi in Vegas! We gaan pitten, morgen weer een dag.

Donderdag 13 juli 2006

Vanmorgen zijn we op tijd opgestaan na een lekkere nacht slapen. In het begin van de nacht heeft Albert bijna de camper kapot getrapt tijdens een heftige krampaanval in zijn kuit. Te veel gelopen in Vegas? Hoe dan ook, niemand wil eigenlijk terug naar de stad daar en het is zo ontzettend heet dat we weinig zin hebben om de hele dag bij het zwembad te hangen ook. We duiken het Internet op en boeken een campground bij Kingman. We ruimen op ons gemak de boel op, gaan ontbijten in Ricks Café op de camping en vertellen dat we een dag eerder gaan vertrekken. We krijgen ons geld nog terug ook voor die ene dag! Oasis Las Vegas RV Park was geweldig, Las Vegas kon ons minder bekoren. We rijden Vegas uit richting de Hoover Dam. We hebben op internet nagekeken of er beperkingen

waren en dit ook nog gevraagd op het Alles Amerika-forum, maar het blijkt gewoon te kunnen. Voor de dam moeten we apart door een security check voor RV's. Dit is ingesteld na 11 september. De man kijkt in alle lockers onder de camper en vraagt vriendelijk of hij ook binnen mag kijken. Hij wil weten wat er in onze koffers zit en trekt binnen wat kastjes open. We mogen zo verder De Hoover Dam is geweldig mooi om te zien. Het Lake Mead voorziet heel Las Vegas van water en stroom en we stappen uit om wat foto's te maken. Het is te heet voor een rondleiding. We vervolgen onze weg door het lege, ruime landschap van Arizona, waar je op de gekste plekken ineens huisjes of trailers ziet. Trading post staat er dan of helemaal niks. We rijden door tot we Kingman zien verschijnen. We tanken en gaan even een sanitaire stop maken bij het benzinestation (dan stinkt de camper minder) en vragen de weg naar een supermarkt. We slaan wat boodschappen in en besparen door onze kortingskaart zo weer ruim 20 dollar op 100 dollar boodschappen (ja ja, meneer van D., lacht u maar!). Die kortingskaarten leveren toch steeds weer leuk geld op. Daar kunnen we makkelijk onze WIFI-verbindingen van betalen steeds. Dan rijden we door naar Blake Ranch RV Park en zijn de heren blij verrast. Het RV park ligt pal achter een truckstop! Dat wordt dus trucks kijken en een bezoekje brengen aldaar. Esmee en ik draaien een aantal wassen en ik strijk alles weg. De heren liggen languit trucks te kijken als we terugkomen en wij kruipen achter de PC. Rond 7 uur gaan we op pad naar de truckstop en kijken we rond in de shop. We gaan het restaurant in (een echte Amerikaanse diner) en komen terecht naast een paar

truckersechtparen. Stevige vrouwen (formaat ikke, maar dan in minirok) en een hele grote kerel en nog een wat 'normaler' typje. Eén van hen heeft het grootste woord over het truckersleven, trucks, ladingen, Amerika en van alles en nog wat. Hij is 125 kg afgevallen door een bypass en moet elke slok eten wegspoelen. Hoe hij het doet weet ik niet, hij praat continu. We hebben een beregezellige avond met ze! Dit vinden wij nou vakantie, Amerika met de Amerikanen en gewoon doen wat zij ook doen. This is life!!

Vrijdag 14 juli 2006

We starten rustig op vandaag. Ik hoor Albert al vroeg rommelen met de koffiepot en ook Peet geeft geluid. Die zal zoals gewoonlijk wel met een laptop boven in de alkoof hangen om met Jacqueline te MSN-en. Ik besluit niet de moeite te nemen helemaal naar voor op de campground te lopen (hoewel er prachtige grote badkamers zijn), maar gewoon in de camper even te douchen. Terwijl ik me sta aan te kleden hoor ik Albert roepen dat oma eindelijk online is. Hij heeft net als Albertje Kretiek zitten mopperen dat ze er nooit meer is. Ik ga ook maar eens kijken en zo zitten we een tijdje via Windows Live Messenger te bellen met oma en Frans. We bellen op hun telefoon (vaste toestel), omdat ze niet echt raad weet met de headset enzo. Het kost ons 60 eurocentjes voor 22 minuten, geen geld voor deze afstand. Daarna gaan wij aan het ontbijt, binnen, omdat buiten de zon de borden al van de tafel doet stuiteren. We ruimen de boel op en rijden om een uur of tien de campground af, terug richting Kingman. Het is een stukje terug, maar van daar kunnen we via de historische Route 66 naar Williams. En wie rijdt er nu over de snelweg als ook Route 66 er is? Wij niet dus. We rijden door een vrij eentonig, maar wel mooi landschap. Heuvelachtig, woestijn en het wordt groener naarmate we meer oostelijk komen. Hier en daar zien we een uitspanning, een vervallen huis, wat paarden en soms steekt er ineens een prairiehondje over. Wat je wel veel ziet zijn motoren, heel veel motoren. En dan zet Albert die camper aan de kant en vind dat ik nu eindelijk maar eens achter het stuur moet. Ondanks dat dit onze tweede camperreis is in Amerika en ik graag auto rijd, is dat er nog niet van gekomen. In 2002 was ik nog volop aan het instellen op insuline en de kenners weten dat dat erg veel problemen kan opleveren met het zicht. Nou, ik heb het geweten en zag bij tijd en wijle ineens helemaal geen steek meer. Geen auto's voor mij dus toen. En nu rijd ik zomaar mijn allereerste Amerikaanse kilometers in een groot bakbeest op Route 66. I get my kicks on Route 66! Wow, het voelt eng, maar na een paar mijl voelt het gewoon lekker. Het is natuurlijk één lange weg met wat bochten en heuvels en ik heb geen kruising gehad, maar toch .... het begin is er. In Seligman zien we waar het om draait bij Route 66: veel kitsch, veel rommel, veel humor.

Ik zet de camper aan de kant en we belanden bij Degadillo's Snow Cap. Dit wereldberoemde tentje verkoopt naast hamburgers, hotdogs, burrito's en drankjes vooral humor. Het hangt vol visitekaartjes van mensen van 'all over the world'. Wij komen vrij onschuldig binnen, want kennen de hele reputatie van de zaak niet. We worden begroet door een big smile. Hij vraagt ons waar we vandaan komen en besluit mij als Hollandse direct 'Hollie' te noemen. We beginnen met onze bestelling en als Peet een John Dog besteld, vraagt hij of we er mosterd bij willen. Direct spuit hij met de mosterdknijpfles en zie ik wat geels en voel wat op mijn shirt. Ik schrik en kijk en ben dus belazerd. In plaats van mosterd komt er een geel draadje uit de bus. Hij vraagt bloedserieus of we ons eten bereid willen hebben of bevroren. Als ik het drinken kom halen, vraagt ie of ik ijs wil en houdt direct een beker met een grote kop ijs erop voor mijn neus. Bij de 'straws' (rietjes) krijg ik bundel stro voor ogen en zo blijft hij nog even bezig. Esmee en ik liggen helemaal dubbel! We halen snel voor hem in de camper een klompje. Geweldig gebeuren hier. Achter de tent staat een prachtige verzameling ouwe troep en we maken foto's naar hartelust. Dan gaan we richting Angel's Barber Shop, de bekendste souvenirshop van Seligman, waar we naar hartelust rondkijken. We kopen wat hebbedingetjes en als we zien dat er Nederlandse klompen tussen de souvenirs staan, gaan wij gauw ook een klompje halen. Albert brengt een Alles Amerika-sticker mee. Leden van dit forum kunnen bij Dennis, de beheerder, stickers bestellen, zodat we elkaar kunnen herkennen in de States. Inmiddels is er een wedstrijd aan verbonden. Wie de leukste foto inzendt van een sticker op een bijzondere plaats, wint. Wij besluiten een gokje te wagen en vragen Angel en Vilma om de sticker voor ons vast te houden en zo op de foto te gaan. We leggen hen uit waarvoor het is en vragen om een ereplekje voor de sticker. Angel plakt hem persoonlijk op het raam van de winkel. Daarna is het tijd om verder te gaan. We rijden via de I-40 naar Williams, waar ook alles doordrenkt is van de Grand Canyon en Route 66. Touristisch, maar enorm leuk. We genieten met volle teugen. Op de campground runt de family Dora de zaak en bij aankomst vinden we twee oudere heren met hun gitaren op 'het deck' bij het kantoor. We worden muzikaal ontvangen en krijgen heel veel uitleg over Williams en alles wat er te doen is. Wat een ontzettend leuke mensen! De campground zelf is simpel. Gravel, een paal met hookup en verder geen picknicktafel of iets dergelijks. Maar het sanitair is schoon, er is een laundry (wasruimte) en een clubhouse. Er worden 's avonds films gedraaid voor de jongere gasten. We gaan op advies van onze gastheer het dorp in en halen onze al gereserveerde tickets voor de Grand Canyon Train voor morgen. We worden morgen door de Dora's gebracht in hun shuttlebusje. Na het treindepot gaan we in het stadje wat drinken bij het beroemde Cruisers Café en we kopen weer wat souvenirs (prachtige John Deere en Mc Cormickplaten!). We doen boodschappen bij Safeway en gaan daarna op advies van de campingmensen eten bij steakhouse Dok Holliday. Geen slechte keus! Wat een lekker eten en wat een leuke sfeer. Om precies 6 uur komt er een man met een gitaar en een mondharmonica en hij speelt op verzoek allerlei cowboyliedjes. Hij is niet bijzonder goed, maar wel

gezellig en we kopen zijn CD'tje. Hij vertelt ons dat hij misschien morgen ook in de trein speelt. Jippie, dit is écht leuk. We hebben alle vier een keileuke dag gehad, dit is vakantie. Leven tussen de Amerikanen en gewoon lekker rondhangen. Morgen vroeg op!

Zaterdag 15 juli 2006

We rijden inmiddels ergens tussen Tuba City en Kayenta. We hebben net prachtige rode, grijze en gele rotsen gezien. Onwerkelijk mooi, dit thuisgebied van de Indianen. Maar eerst maar eens verslag maken van gisteren, want daar is het nog niet van gekomen.

Het was vroeg dag. Om 8 uur zijn we door de mensen van de camping met het shuttlebusje naar het treindepot van de Grand Canyon Railway gebracht. Daar was het al behoorlijk druk, maar omdat we de dag ervoor de tickets al hadden opgehaald, konden we zo doorlopen naar Starbucks voor een flinke beker hete koffie. Esmee en Peet hielden het op hete chocolamelk. Naast Starbucks stonden de cowboys al te spelen op hun violen en gitaren en even verderop waren de tribunes voor de wild-west show. We zijn een half uur prima vermaakt door de cowboys met spitse humor waarbij het publiek constant werd betrokken. We gaan op de foto met 'Doc', een van de cowboys. Later, in de trein, vertelt hij ons dat hij een gepensioneerde politie-agent is die gewerkt heeft voor de Los Angeles en San Diego politie. De helft van de groep cowboys die optreedt, is trouwens vroeger bij de politie geweest. Daarna was het tijd om aan boord van de trein te gaan. We hebben onze ogen uitgekeken. Deze trein is 100 jaar oud en een heel aantal jaren uit de running geweest, maar eind jaren '80 opgekocht met rails en rechten en al door een particulier.

De wagons en locs zijn gerestaureerd en vervoeren nu elke dag honderden toeristen naar de Grand Canyon vanuit Williams. We hebben geboekt voor de eerste klas en hebben daar absoluut geen spijt van, omdat daar airconditioning in zit. We krijgen heerlijke luxe brede stoelen en al snel worden we door onze gastheer van vandaag, Michael, op de hoogte gesteld van alle ins en outs van de trein. Niet roken, alle lichaamsdelen binnenhouden, verplicht lachen om al zijn grapjes en vooral genieten. En genieten doen we, zijn hele verhaal is doorspekt van humor en we liggen regelmatig blauw van het lachen.

We komen met de trein langs onze campground en de eigenaren en wat gasten staan vanaf het deck bij het kantoor naar ons te zwaaien. Daarna gaat het buffet open en zijn er muffins, bagels, jus d'orange, allerlei frisdranken en een hele grote bak vers fruit. En dat zit allemaal bij de prijs inbegrepen en je kan halen wat je wil. Alleen de cocktails en sterke drank aan de bar zijn niet gratis, maar daar hadden we nog even geen zin in. Het landschap is saai, maar het gezelschap is prima en we vermaken ons best. Na ruim twee uur komen we aan bij de Grand Canyon.

Dit is een van de grootste natuurwonderen van de wereld en de trein stopt in Grand Canyon Village, het dorp waar ook veel personeel woont. De meesten houden het niet lang vol, volgens onze toerleider, omdat het wel erg ver van de bewoonde wereld is. Je kan ook met de auto of camper in de Grand Canyon komen, maar als je wilt kamperen of logeren moet je lange tijd van tevoren reserveren. Wij hebben een warme maaltijd (lunch) in de Madgwick Lodge en ik zie wel een bordje dat er nog kamers beschikbaar zijn.

Na de lunch worden we meegenomen naar de toerbus (zonder airco!) die ons de Grand Canyon vanaf een aantal belangrijke viewpoints zal laten zien. De weg die wij opgaan is afgesloten voor het overige verkeer, je kan er alleen met een tour komen. We stoppen op diverse plaatsen en zijn een beetje stil van zoveel schoonheid en grootsheid. De woorden 'Gods Schepping' komen niet snel bij me op, maar dit natuurwonder is 'truly amazing', zoals de Amerikanen het noemen. Volledig door de natuur gevormd, rotsen uitgesleten door water, waar je heel erg in de diepte nog een rivier ziet stromen. De Colorado River is 2,5 mijl onder ons en de Canyon is zo'n 32 mijl breed. Voor Nederlandse begrippen: een mijl is ongeveer 1,6 kilometer. Het is warm, heel warm en schaduw is lastig te vinden, maar toch genieten we hier met volle teugen. Er wordt heel wat gefilmd en gefotografeerd.

Om kwart voor drie gaan we weer in de trein. Deze keer heeft Michael ons verrast met blokjes kaas (best te eten, dat Amerikaanse spul), lekkere crackertjes, wortelreepjes, bloemkool en brocolli-roosjes met een lekkere dressing. Waar hebben we het toch allemaal aan verdiend? Alsof het nog niet genoeg is, worden we in de trein ook nog vermaakt met live countrymuziek. We krijgen champagne en voor de kinderen (ja ja, Peet, hier moet je 21 zijn) is er speciale kinderchampagne. Net voor Williams staat de trein even stil. We vragen ons (ahum) af wat er aan de hand is, maar na een tijdje horen we van Michael dat het wel heel eng wordt. We zijn overvallen door de cowboys van vanmorgen die nog steeds geen geld hebben voor eten. Hun moeder zorgt normaal voor hun eten, maar ze is gisteren naar de stad geweest en is weer eens uit d'r bol gegaan. De rechter heeft haar voor 90 dagen in jail (gevangenis) gestopt en nu moeten ze voor zichzelf zorgen .... Het duurt heel lang voor de cowboys bij ons komen, wij zitten helemaal achterin de trein en ze zijn vooraan

begonnen. Maar als ze d'r zijn worden we onder schot genomen en moeten we onze broekzakken leegmaken. Doc zegt dat ie alles wil wat van waarde is. Vanwege zijn medische achtergrond bied ik hem mijn insulinepomp aan, maar die heeft hij zelf al, zegt ie. Gezien zijn omvang zou me dat trouwens niks verbazen. Ik stop hem in dollar in zijn hand en daar neemt hij wel genoeg mee. De kinderen in de bankjes naast ons zijn helemaal opgewonden. De kleinste is zelfs wel een beetje bang. De cowboys horen de sheriff aan komen en vluchten. Maar ver komen ze niet natuurlijk, de trein houdt een keer op. De boeven worden gevangen genomen en zo komen wij weer in Williams aan.

We hoeven niet te bellen om weer opgehaald te worden. Als we langs de camping komen, zien we onze chauffeur al in de auto stappen. De trein blaast flink en dat is voor hem het teken. We zijn moe, warm, maar zeer voldaan na een dag vol humor en overweldigend natuurschoon. Ik gooi de was in vier machines (dat jongt, net als thuis) en de mannen gaan lekker even buiten de camper zitten en later nog even op Internet. Esmee vermaakt zich in het clubhouse met wat Amerikaanse jongeren en een videospelletje. Om 7 uur begeven we ons naar de tent bij de buitenkeuken. Er is vanavond een family-cookout, wat gewoon betekent dat Pat kookt voor elke campinggast die dat wil. We schuiven aan en hebben een leuk gesprek met mensen uit Lake Havasu City die al heel wat van de wereld gezien hebben. Op het menu staan vanavond sperziebonen met uien, spek en champignons, mashed potatoes (aardappelpuree), gravy (witte jus) en meat loaf. Ik drink voor het eerst een beker pink lemonade (bolussen!). Het wordt druk, ik denk dat er al gauw zo'n veertig mensen zijn, de mannen treden op met hun gitaarmuziek en countryliedjes en na het eten is er een film met popcorn. Peet en Esmee blijven hangen, er zijn hier heel veel jongeren. Het koelt trouwens hard af, ze krijgen een deken voor over de benen. Albert zit wat op Internet en ik ga de was strijken (wat een %&%8-strijkijzer). En dan is het bedtijd!

Zondag 16 juli 2006

Zondagmorgen in Williams. We staan weer lekker op tijd op en inmiddels is het traditie: koffie en Internet. De kids slapen nog even door, al gaat Peet natuurlijk nog wel een tijdje op MSN. Om kwart over 8 rijden we weg, we slaan het ontbijt op de camping over en gaan naar Flagstaff voor boodschappen. We ontbijten bij 'The Crown Railroad Café'. Ik hou het maar weer bij French Toast, die eieren allemaal daar heb ik het niet zo op. Vooral niet in die grote hoeveelheden. Daarna doen we boodschappen bij Wal*Mart, want we hebben nog steeds geen barbecue. We kopen een nieuw strijkijzer, deze keer niet van 6 dollar, maar van 19, misschien helpt het. En dan gaan 'on the road' again. Ons doel voor vandaag is Monument Valley, het bekende gebied waar de Navajo-indianen wonen. We verblijven daar op de camping bij Gouldings Trading Post.

Langs de snelweg bij Flagstaff liggen hier en daar aangereden dieren, zelfs een heel groot hert. Als we eenmaal op de 89 zitten, wordt er ook gewaarschuwd voor loslopende koeien en herten, later op de weg richting Kayenta zelfs voor overstekende paarden. We zien er ook zomaar langs de weg lopen, geen afrastering of niks. Hier en daar zie je een dorpje, een paar huizen en dan ineens toch een echt dorp met wat winkels en een tankstation. We zijn beduusd van de mooie rode rotspartijen. Wat is het hier onwerkelijk mooi! Voorbij Tuba City, waar wij tanken, wordt het wat minder, maar toch, je verwacht zo een stam indianen uit de bergen. Onderweg zien we koeien, longhorns, muil dieren, paarden, alles loopt los rond.

Onderweg zien we diverse dode paarden liggen, dat doet je paardenhart wel erg zeer. En weer vragen we ons af hoe het met onze jongens in België zal zijn ... we wachten toch wel op een mailtje van die kant.

Hoe dichterbij Monument Valley, hoe mooier het gaat worden. Voorbij Kayenta wordt gewoon de spanning voelbaar ... wanneer zien we 'het' nou. Het is een prachtig gebied, volledig bewoond en beheerd door de Navajo-indianen. Ze hebben er hun eigen nederzetting, met een eigen medische post, een benzinstation, een laundry en een winkel. De campground, het hotel, het restaurant, alles wordt door hen gerund.

De campground blijkt geweldig mooi! Rood 'stof' op de grond, een lekker binnenzwembadje met ijskoud water en keurig schoon sanitair. Het enige wat wij een beetje jammer vinden, is dat er bijna alleen Nederlanders zijn. Het is een beetje afstandelijk allemaal. We zwemmen even en nemen dan de shuttle naar Gouldings Lodge, waar we prachtig uitzicht hebben op de beroemde rotsen. We eten er heerlijk! De chagrijnige gezichten nemen we op de koop toe. Terug naar de campground zijn we nog getuige van een fabelachtig mooie zonsondergang.

Maandag 17 juli 2006

We vertrekken uit Monument Valley en kijken onderweg weer geboeid en een beetje stil naar de prachtige rode rotspartijen. De weg is slingerend, heuvelachtig en soms zitten er aardige klimmetjes in. De camper moet er soms aardig aan te trekken. Mooie dorpjes als Mexican Hat en Montezuma Creek stellen eigenlijk weinig voor, maar ze geven wel heel goed weer hoe de mensen leven daar. De meesten zijn native Americans (Indianen) en zij wonen bijna allemaal in houten huisjes of mobile homes. In Montezuma Creek worden we ineens verrast door schapen die rustig de weg oversteken. Het kan hier allemaal. Elke nederzetting heeft wel een kerkje en een school, maar verder stelt het allemaal weinig voor. Langzaam zien

we het landschap veranderen in een wat meer gele omgeving en het wordt groener. Ineens zien we zelfs echt groen gras en zien we pakjes hooi liggen en een soort opraapwagen die de pakjes ophaalt. We zijn verwonderd om ineens gras te zien, maar zien ook meteen dat er beregend is daar. We gaan de staatsgrens over en komen in Colorado. Daar is beregenen populair en overal zie je hooi te koop staan. Er komen veel meer bomen en vooral meer bebouwing en mensen. Dit gebied is heel anders dan waar we vandaan komen, maar wij vinden het heel fijn om toch weer eens groen te zien. We komen in het stadje Cortez en genieten met volle teugen van de schreeuwerig reclames, houten huisjes, rommelige tuinen (nou ja, tuinen) en soms ineens een aanval van netheid tussen alle rommel. Hoe dichterbij we in de stad komen, hoe schoner en opgeruimder het er gaat uit zien. Je verwacht hier elk moment een cowboy op een paard tegen te komen. We zien geen enkel paard en ook geen cowboy, maar cowboyhoeden zijn aan de orde van de dag. Het paard lijkt vervangen te zijn door een pickup, hoe groter hoe mooier. En sommigen glimmen van het chroom en zijn echte showmodellen, anderen lijken zo van de schroothoop te komen, maar als het rijdt, dan rijdt het. Een paar honden achterin de bak is ook heel normaal.

We lunchen bij Denny's, een heel Amerikaanse diner in dit geval. Eggs, pancakes, worstjes, jammie. Het is officieel ontbijt, maar ja, dit is ook lekker na onze schrale boterhammetjes met jam van vanmorgen. En dan gaan we op naar Durango, onze verblijfplaats voor de komende drie dagen. We gaan eerst het stadje in op zoek naar het treinstation van de Durango & Silverton Narrow Gauge Railroad. We parkeren de camper achter het depot en Albert en ik lopen naar het station om tickets te halen. We hebben die besteld via Internet en moeten ze een dag voor de treintoer ophalen. We kijken naar de foto's van de trein en het interieur en betwijfelen of wij met onze atletisch gebouwde lichamen het volhouden op zo'n klein bankje met elk een puber naast ons. We denken van niet en kopen een bankje bij, zodat we elk een bankje hebben. Onze tickets worden klaargemaakt en wij kijken verwonderd naar Durango. Wat een mensen, wat een mooie historische winkels en vooral: wat een auto's! Geen mens loopt hier volgens ons, kan niet anders. De sfeer is leuk, maar vooral ook erg toeristisch. We besluiten lekker naar de camping te gaan en onze rust te nemen.

Alpenrose RV Park blijkt een behoorlijk eindje ten noorden van Durango te liggen, maar het is wel een heerlijke plek. Nadat we door een echt golfkarretje met daarop 'Follow Me' naar onze plaats zijn gebracht, maken we ons kampement op. Het is wat knutselen omdat we het zonnescherm toch langs de boom willen krijgen en ook de slideout eruit willen, maar het lukt allemaal. We kijken uit op de bergen, zitten heerlijk tussen de bomen en de temperatuur hier is zéér aangenaam. Graadje of 30 zonder vocht, gewoon super. We maken een rondje foto's, Peet knutselt de BBQ in elkaar en we hangen gewoon lekker wat buiten aan tafel en ieder doet zijn ding. Peet gaat op zoek naar een schroefje, wat hij krijgt van een van

de 'workers' hier. Ook zo'n verschijnsel hier op campgrounds: gepensioneerde Amerikanen die op zo'n camping wonen, vaak met een grote motorhome en zo'n camping met elkaar onderhouden en runnen. In ruil daarvoor krijgen ze gratis huisvesting. Ook de dames achter de balie en in het winkeltje horen duidelijk bij de 'workers'. We krijgen wel de waarschuwing niets buiten te laten slingeren 's avonds. Er is een paar dagen geleden een beer gezien achter op de camping, een paar meter van onze camper vandaan. Niemand heeft hem daarna nog gesignaleerd, maar er zijn zelfs foto's gemaakt van degenen die hem gezien hebben. Alle etenswaren binnen dus en geen restjes laten slingeren.

Om een uur of half zeven gaan we barbeque-en. Waarom zijn die hamburgers hier nou veel lekkerder als thuis? Het smaakt weer prima en na de BBQ ruimen we héél snel op, want er hangen gigantische regenwolken achter de berg. De bui blijkt de berg niet over te kunnen, maar wij zijn inmiddels lekker naar binnen. We kijken een geleende video over de trein die we morgen gaan nemen en gaan daarna lekker slapen.

Dinsdag 18 juli 2006

De 'trein' is een begrip in Durango. Iedere toerist schijnt met de trein mee te gaan, dus wij ook. We zijn al om acht uur bij de parkeerplaats, waar we voor 9 dollar de camper de hele dag kwijt zijn. We lopen richting de ingang, maar blijven hangen bij de plek waar de trein van kwart over acht weg gaat rijden. Prachtige foto/videokans natuurlijk! Ik word aangesproken door een dame die vraagt waar ze haar tickets kan ophalen.

Ze vraagt waar we vandaan komen en springt drie meter hoog als ik 'Holland' zeg. O my, alle vier haar grootouders waren Nederlands en ze kent leuke woorden als 'rommelhokkie' en 'smeerlap' en 'snert'. Jippie, dat is fun. Ze blijft enthousiast staan praten en is ondertussen nog steeds haar man kwijt. Ik wijs haar de weg naar het ticketdepot en beloof haar te letten om een grijze man met een t-shirt met Soccer Locker op de borst.

Ze is net weg als er een statige heer met buikje aankomt met het omschreven shirt. Ik spreek hem aan en hij blijkt zeer opgelucht dat ik hem de weg naar zijn ega kan wijzen.

We lopen zelf ook naar het depot en gaan op zoek naar koffie. We vinden koffie, warme chocomel en gróte mokken met deksel met daarop het logo en de naam van de Railway plus routekaartje. Voor 6,50 kunnen we de mok de hele dag gratis laten bijvullen in de trein. Het souvenir alleen is al leuk, dus we nemen er alle vier een. Pff, een halve liter koffie op nuchtere maag blijkt toch erg veel hoor! We zitten al een hele tijd in de trein voor die rotkoffie eindelijk op is. In de trein krijgen we de bekende Amerikaanse klassikale uitleg van de regels, waarop we allemaal braaf 'yes sir' antwoorden. Na het kaartjes knippen en de verkoop van wat boekjes, video's en kinderspul, zijn we echt onderweg. Over de reis ga ik hier niet veel vertellen. Het was gewoon 3,5 uur intens mooie natuur! Genieten, genieten en genieten, de foto's spreken boekdelen. Wel interessant voor de liefhebbers is de website van de trein, met de geschiedenis.

We komen rond half een aan in Silverton, een oud cowboystadje wat nu volledig leeft van 'de trein'. Er zijn restaurantjes, souvenirwinkeltjes en restaurantjes en souvenirwinkeltjes en ... nou ja, restaurantjes en souvenirwinkeltjes. Vroeger leefde men hier volledig van de mijnen. Zilver en goud waren de belangrijkste gewonnen produkten en om deze in de bewoonde wereld te krijgen, is de spoorlijn van Durango naar Silverton aangelegd. Met de sluiting van de mijnen begin vorige eeuw kwam ook de trein in gevaar, maar het toerisme heeft deze gered.

We blijven bijna 2 uurtjes in Silverton waar we lunchen en genieten van een enorme regenbui. Er is in heel Silverton maar één weg bestraat en de rest wordt dus een grote puinhoop. Wij hebben kaartjes voor de bus terug naar Durango, omdat we nog eens 3,5 uur trein erg veel van het goede vinden. We krijgen er geen spijt van. De bus is koel, heel koel. We trekken de truien/jasjes er bij aan. Maar de chauffeur praat anderhalf uur lang over de omgeving en blijkt een hele goede reisgids te zijn. We leren heel veel over de omgeving en zijn blij dat we deze bus genomen hebben.

Terug in Durango stortregent het ook daar en we vluchten naar de camper. We frissen ons wat op en gaan dan op zoek naar Wal*Mart, want ja, natuurlijk hebben we weer dingen nodig. Na de boodschappen parkeren we zo dicht mogelijk bij Main Avenue en gaan we eten bij Francisco's Restaurant, midden in de stad. We eten hier verrassend lekker. Een beetje on-Amerikaans weinig, maar voor ons ruim voldoende en zeer smakelijk. Varkensmedallions zijn nu eenmaal niet echt standaard op de Amerikaanse kaart, maar het was super!

En nu zitten we lekker weer op de campground, binnen deze keer. De mannen kijken TV, ik maak verslag, Esmee schrijft een verhaal en morgen zijn we er weer!

Vrijdag 19 juli 2006

We rijden nu op de 491 ergens tussen Cortez, Colorado en Monticelli, Utah. Het is een lekkere trillerige weg, dus ik weet niet hoe lang ik dit getyp vol ga houden. Maar ik moet wat: het ontbijt op de campground blijkt weer erg koolhydratenrijk geweest te zijn. Daar blijf ik me toch erg op verkijken, ik ben in Nederland een kei in het inschatten van koolhydraten/insulineverhoudingen en hier ga ik steeds weer de mist in.

Mijn standaard 2 boterhammetjes kaas of bakje yoghurt met muesli van thuis zijn absoluut niet te vergelijken met de ontbijten hier. En zelfs als ik karig ontbijt, kom ik nog veel hoger uit met mijn bloedsuikers dan normaal. Het brood smaakt ook vaak wat zoeter en gisteren las ik dat één boterham 19 gram koolhydraten bevat tegen thuis maar zo'n 15. En zo zal het wel met veel meer dingen zijn. Gevolg was in elk geval weer dat ik een uurtje geleden een bloedglucosewaarde van 16,4 had en dat betekent bij mij twee dingen: wazig zien en slapen. Ik kon maar niet wakker blijven. Af en toe even prikken en hup daar ging ik weer. Er is stevig bijgebolussed, de pomp staat op turbo en er is een halve liter water ingegaan. Nu is de stand 10,2 en komt er weer wat leven in. Peet is voorin gaan zitten en ik ben hiermee aan de slag gegaan, om wakker te blijven. We rijden nu Monticelli in.

Het landschap is weer sterk veranderd. Uit de groene Rockies rijden we nu in een soort half groen, half droog heuvelachtig Utah. We zijn op weg naar Moab, waar de Nationale Parken Arches en Canyonlands bij liggen. Wat zijn die typische Amerikaanse dorpen toch rommelig en geinig om te zien. 'Net als in de film' is zo'n beetje wat nu in me opkomt. Maar daar gaat het nu even niet over, jullie hebben nog verslag van gisteren van ons tegoed.

Gisteren was relax- en wasdag op de campground. Niets spannends of spectaculair, maar wel lekker. Na 10 dagen van alles ondernemen moet je af en toe je lijf en je koppie even rust gunnen. We hebben lekker uitgeslapen, om een uur of 10 bij de camper buiten ontbeten bij een

temperatuurtje van zo'n 26 graden mét lekker briesje. In Nederland schijnen de mussen dood van het dak te vallen en worden alle hitte records overschreden. Ook hier zijn er staten waar ware hittegolven heersen, Californië bijvoorbeeld, waar volgens Elly Vlot heel veel kalveren en koeien dood zijn gegaan door de hitte. In Arizona worden records bereikt van 46 graden Celcius en ook Las Vegas is gigantisch warm. Wij genieten van de koele Rockies en de prima camping waar we zitten. Ik kiep 5 wasmachines vol en besteed daarna een uurtje aan het vouw- en strijkwerk. We lunchen met hotdogs uit de magnetron.

Tegen de avond gaan we ons gereed maken voor ons uitje van vandaag. We gaan naar Bar D voor een Chuckwagon Diner. We worden om half zes verwacht en rijden dan ook rond 5 uur weg. Het is niet zo ver, maar beter te vroeg dan te laat. Er is ons namelijk verteld dat ze de beste tafels geven aan degenen die er het eerst zijn. We komen aan bij een grote parkeerplaats, midden in het bos, aan de voet van een berg. Er is een speciale hoek voor RV's en nadat we ons rijdende huis geparkeerd hebben, lopen we de berg op en sluiten keurig aan in de rij voor onze tickets. Er is door de camping gereserveerd, maar binnen moeten we dus aangeven wat we willen eten, we krijgen daar de tafel aangewezen en betalen 89 dollar. Voor dat geld krijgen we eten én een show. De meesten avonden zijn we al meer kwijt aan eten alleen. Een maaltijd voor vier personen kost zo rond de 100 dollar en dan tip je 20 procent, dus 120 is vrij normaal.

We lopen wat rond, kopen een paar kleine souvenir tjes (sieraden) en kijken onze ogen uit naar wat die Amerikanen allemaal aan hebben. Sommigen zijn complete cowboys, met hoeden, mooie riemen en echte cowboy laarzen. Anderen hebben het Amerikaanse vrijetijdsuniform aan: jeans of shorts met daaronder witte gympen en witte sportsokken. De mode van de korte sokjes of sneekersokjes is hier blijkbaar niet doorgedrongen, je draagt gewoon witte sportsokken en trekt die zo hoog mogelijk op. Sommige oudere dames dragen nog van die bijzonder lelijke gebloemde broeken. Het is een sport om naar te kijken.

We gaan op tijd aan tafel en krijgen tafel E2 toegewezen. We zitten er samen met en oma en moeder met drie kids. Ze komen uit Arizona en hebben heel veel belangstelling voor ons en Nederland. Eén van de kinderen, een echte wiseguy van een jaar of 11, vraagt Peet honderuit over van alles en nog wat. Auto's, CD's, spelletjes, alles is interessant. Als hij hoort dat wij geen Wal*Mart hebben, is het joch helemaal van slag! Dat mensen kunnen leven zonder Wal*mart lijkt hem onwaarschijnlijk. Als we om exact 19.00 uur mogen aanschuiven in de rij voor eten, zijn we weer hoogst verbaasd hoe gedisciplineerd dat gaat bij de Amerikanen. In lange rijen schuiven we langs de gaarkeuken. Een gepofte aardappel in folie, een kwak bonen, een stuk brood, een stuk kip of steak of een combi (al naar gelang welke kleur kaart je hebt) en een beker fris of water en daar ga je dan. Alles geserveerd op een gietijzeren bord en dito beker. En

lekker dat het is, echt waar, zeer smakelijk! Ze blijven langs lopen met kannen limonade en water, we komen werkelijk niks te kort. Onze wiseguy wil heel graag al onze borden en bekers wegbrengen en al snel zien we waarom: alles gaat via een grote stalen pijp naar een centrale plaats, prachtig om te zien.

En dan begint de show. De Bar D Wranglers maken er een fantastische avond van. Liedjes, veel leuke aan-elkaar-praterij, humor, gevoel, alles zit er in. We genieten met volle teugen. Veel western en Old-westliedjes met aan het eind van de avond het onvergetelijke 'Proud to be an American'. Zeshonderd gasten staan allemaal, hoeden af, uit volle borst mee te zingen. Ik heb nog nooit zo iets meegemaakt. Hoe vreemd dit land kan zijn, het ontroert me zo enorm dat mensen zo trots kunnen zijn op hún land, op hún mensen. Zoveel verschillende rassen en culturen en ze zijn gewoon blij dat ze hier mogen wonen. De tranen stromen over mijn wangen en ik kan niet ophouden met huilen als het licht aangaat. Mijn buurvrouw uit Arizona ziet mijn ontroering en geeft me een welgemeende 'hug'. Deze avond vergeten we nooit meer!

Donderdag 20 juli 2006

Tegen de middag komen we in Moab aan, na een rit van zo'n drie uur vanaf Durango, Colorado. Eigenlijk weten we niet zo goed wat we ermee moeten, dat Moab. Het ligt op onze route, het schijnt er super te zijn, maar het zegt ons nog niet zo veel. We rijden door het dorp en zien veel winkeltjes, veel werk aan de weg en pas ver buiten het dorp de door ons gereserveerde campground, Riverside Oasis RV Park. We checken in, nemen wat folders mee en dan .. tja, dan kan je óf je camper weer mee het dorp innemen en naar de NP gaan of doen wat meer mensen hier doen: een Jeep huren. We gaan voor de Jeep. We informeren bij de campground en Sandra belt naar Canyonlands Jeep Adventure waar haar zus Sabrina manager blijkt te zijn. Na wat overleg met elkaar besluiten we er met de camper heen te rijden en te zien wat ze hebben. Die kleine Wranglertjes lijken erg klein voor ons ...

David, de man die er de verhuur regelt, stelt ons voor om een Jeep Unlimited te nemen. Die is wat langer, zodat er achter de achterbank ruimte is voor een koelbox met koud drinken. Zij geven die mee, gevuld

met ijs en water. We proberen het ding en hoewel het wat spartaans is, heeft het wel wat. Albert rijdt met Peet in de RV naar de campground en Esmee en ik kopen eerst allebei nog nieuwe sandalen bij de winkel bij de verhuur. Esmee heeft hippe Keens en ik ga voor oude vertrouwde Teva's, de lelijkste schoenen ter wereld volgens de jeugd hier.

Esmee en ik rijden met de Jeep ook naar de campground (grappig, dat ding 'drijft' een beetje). We hebben een map meegekregen met routes, allemaal in het terrein, waar je alleen met 4x4's kan komen. We rijden de Fisher Towers/Onion Creek trail, vol hobbelige paden, soms langs behoorlijk diepe afgronden en met regelmatig een passage door een kreek. Gaaf! We genieten met volle teugen, maar het is wel héét in de zon. We besluiten morgen een langere trail te maken, maar dan vroeger te vertrekken.

Nadat we ons bij de campground hebben opgeknapt, rijden we met de Jeep naar Bucks Steakhouse. De naam van deze uitspanning is te simpel: we komen in een uitstekend restaurant waar veel meer dan steaks op de kaart staan. We eten er een meer dan fatsoenlijke maaltijd en gaan dan terug naar de campground om nog wat te internetten en uit te rusten. Wonder boven wonder werkt Internet, want het WIFI schijnt hier zeer gammel te zijn volgens de eigenaren.

Na een lange nacht heel goed slapen, is het weer tijd voor de Jeep! We besluiten Shafers Trail te rijden. Die voert door behoorlijk ruw terrein en geeft prachtige vergezichten op de Colorado River. Halverwege de trail rijden we Canyonlands National Park in en dan wordt het écht klimmen. We sluipen over smalle wegen omhoog, met de canyon afwisselend links en dan weer rechts van ons. De haarspeldbochten zijn verrassend, soms hobbelen we over grote rotsstukken en dan ineens is het weer vrij gladjes. Zo klimmen we en klimmen we tot we het gevoel hebben in de wolken te hangen.

En dan zitten we er: Islands in de Sky, echt in de lucht ... we brengen een kort bezoek aan het Visitor Center en besluiten dan terug naar Moab te gaan. Met vier man in zo'n klein Jeepje wordt het vooral achterin krapjes. En we krijgen trek, het is bijna 3 uur en we hebben honger. We hadden veel drinken meegenomen, maar geen lunch. Les voor een volgende keer! Want terug komen, dat doen we hier zeker. Ik heb vandaag vaak moeten denken aan Marjan, van het Alles Amerikaforum, die Moab haar favoriete plekje noemt. Ik snap nu waarom!

We komen niet eens toe aan een uitgebreid bezoek aan Canyonlands en Arches slaan we helemaal over, maar wat hebben wij heerlijke dagen gehad in Moab! De terugweg van Islands in de Sky was zeker zo mooi als heen. Via Long Canyon haarspelden we weer terug naar beneden. De uitzichten zijn adembenemend mooi. Dit kan je niemand uitleggen. Dit moet je beleven!

We rijden naar Moab en eten bij de Moab Brewery (dank je voor de tip, Marco!). Wederom super gegeten en dan nog maar een paar boodschapjes halen bij de Grocery Store naast de brouwerij. Bij Jeep Adventure beloven ze ons dat ze Albert en Peet terugbrengen als ze de auto schoon hebben ingeleverd. De mannen brengen Esmee en mij met de boodschappen bij de camper, wij ruimen op en gaan een was in de machines gooien en douchen. De mannen gaan de Jeep door de carwash halen en aftanken en worden dan thuisgebracht door een van de dames van het bedrijf.

We eten 's avonds nog een kop soep met brood op de camping en schrijven wat kaarten. Ik zit hier nog aan dit verslag nu, maar eigenlijk vallen alle oogjes dicht. Het is kwart voor 10 en we zijn op! Moab verdient meer dan anderhalve dag, dat weten we nu. Moab, graag tot ziens, wij komen terug, maar dan als het ietsje minder heet is. Hier is het nu zo'n 39 graden en dat is heet! Morgen op naar Salt Lake City, waar het iets koeler schijnt te zijn.

Zaterdag en zondag 22 en 23 juli 2006

Na twee prachtige dagen in Moab wordt het tijd om aan het noordelijke deel van de vakantie te beginnen. Dat betekent wel twee lange rijdagen door een deel van het westen waar naar ons idee niet al te veel te doen is. We zetten koers naar Salt Lake City en het eerste deel van de reis is gewoon oersaai. Geel zand, gele bergen, geel, geel, geel ....

Na Price wordt het beter, het landschap verandert en we komen in de bergen terecht, waar het ook weer groen wordt. We rijden de Spanish Trail naar de I 15. We stoppen om te tanken en komen dan bij Albertsons terecht. Deze ruim gesorteerde supermarkt hebben we veel gezien al, maar we waren er deze reis nog niet binnen geweest. Albert ontdekt het bloeddrukmeetapparaat en we zien ook een aankondiging voor een Diabetes Check. Tjonge, toch prikacties in de States (Jeroen!). We slaan

brood, beleg, aardappels, vlees en wat groenten in, zodat we de komende dagen niet volledig zijn aangewezen op buiten de deur eten. Zeker na hele lange reisdagen is dat gewoon niet altijd prettig. Ik ga naar de klantenservice voor een kortingskaart en zo besparen we mooi 20,09 dollars op de boodschappen (ja ja, meneer Rabo, lach maar!). Op dezelfde kaart krijgen we ook nog eens ruim een dollar korting op de benzine (we letten op de kleintjes). We lunchen op de parkeerplaats met cinnamonrolls (zoet!) en kijken ondertussen met plezier naar hoe Amerikanen boodschappen doen. Er wordt een zak ijs in een koelbox leeggekieperd en daarop gaan dan de gekoelde spullen. Eén koelbox is niet genoeg, sommigen hebben er diversen bij zich.

Het tweede stuk van de reis is duidelijk levendiger en gezelliger dan het eerste. Toch zijn we blij als we in Salt Lake City de KOA vinden. We rijden rond 15.00 de KOA op. We zijn niet echt dol op KOA-campings, maar soms ligt er gewoon niet veel anders handig op de route. Het is misschien heel erg, maar wij hebben dus geen zin meer om de stad nog in te gaan en laten Salt Lake en haar tempels voor wat het is en duiken het zwembad in. De hot tub is héérlijk. Er zitten wel wat veel koters in het zwembad, maar ja, ook hier is het weer heter dan normaal, tegen de 40 graden.

Zo rond een uur of zes halen we de barbecue onderuit de camper en gaan de kolen erop. We hebben een prachtig plekje gekregen, rij 3, vlakbij de winkel, wasruimtes en het zwembad. We zien dus heel wat mensen terugkomen op ons ruime gazonnetje. We zitten aan de buitenkant van de rij, erg luxe. Albert smeert T-bone steaks in met peper, zout, olie en volgens mij héél veel knoflook. Ik bak ondertussen aardappels uit een zakje, een beetje rösti-achtig, gewoon in de pan op de kookplaat en kook wat brocolli, wortels en bloemkool. We hebben nog wat kleine cupjes appelmoes waar vooral Peet flink aan werkt. Het is een eenvoudige maar wel lekkere maaltijd. O ja, eindelijk heb ik er eens aan gedacht een kleedje voor mijn picknicktafels te kopen. Rood/wit geblokt, lekker truttig. Enne, het is een setje, er zitten zelfs kleedjes bij voor op de bankjes (mijn hemel, hoe truttig kan het worden?).

Na het eten proberen we nog wat op Internet te rommelen, maar de verbinding is heel erg shaky. Peet en Esmee maken vroeg hun kampement op en gaan slapen, zeggen ze. Tot ik voorstel om nog wat ijs uit de vriezer te halen ... Albert gaat aan de kersen, de rest doet zich te goed aan peacan/butterijs of strawberry/cheesecakeijs. Jammie! Albert en ik kijken lekker buiten nog een film op de laptop. We hebben een paar DVD's van thuis meegenomen en kijken vanavond naar het romantische niemendalletje Palomino van Daniëlle Steel. Lekker cowboy kijken en zwijmelen. Op de achtergrond lijkt het wel oudjaarsavond. Hier is het maandag Pioneer Dag en overal zijn vuurwerkpakketten te koop, gewoon in de supermarkt. De jeugd neemt duidelijk een voorproefje op maandag. Het knalt aan alle kanten.

De nacht is redelijk rustig, alleen horen we al weer vroeg de treinen in de verte fluiten. Ach, voor een nachtje was SLC nog niet zo slecht.

Bright and early staan we weer op. We douchen, proberen nog wat Internetcontact te maken, wat redelijk gaat nu. Het nieuws in Nederland volgen is toch wel lekker en Albert belt nog even met Saskia om te vragen of ze al naar Blakheide is geweest. Ze vertelt dat dat in de avondplanning zit, dus we wachten maar af. We maken een ontbijtje van croissantjes, broodjes jam en jus d'orange in de camper en zijn voor 9 uur al weer op pad voor dag twee van de grote Zuid-Noord verplaatsing. Dat ging niet zonder problemen trouwens, want eerst moest de smeulende troep uit de barbecue nog in een plastic zak geworpen worden, met water. Stom om het ding dicht te doen, maar het smeulde dus nog volop.

Het eerste deel van de reis is vooral stedelijk. We zien veel winkels, ongelooflijk veel RV-dealers (die dingen zijn zo ontzettend populair hier) en heel veel oude landbouwmachines. Hooi laten ze hier gewoon buiten staan geloof ik ... ook als het al in het pak zit. Wat ons opvalt is dat álles hier een grote airco heeft. Elk huis, elke camper, maar ook zelfs vouwwagens bijvoorbeeld. Zie je zo'n platte kar langs komen met een gigantische airco erop! Onderweg zien we de bekende verzamelplaatsen van vreetschuren als Denny's, Wendy's, Olive Gardens, IHOP, Del Taco en Taco Bell. Langs de kant van de weg opvallend veel dood gereden herten. De parkeerplaats van een Flying J, zo'n grote truckstop, staat mudjevol vrachtwagens. Het is duidelijk zondag.

Hoe noordelijker we komen, hoe groener Utah wordt. Het is echt mooi hier, met steeds meer landbouw, groen, maïs en water. We zien op de weilanden hele witte plekken met zout. Het grondwater is hier dus duidelijk ook zout, zo vlak bij de grote zoutmeren. Er wordt overal beregend, laag bij de grondse grote regeninstallaties, waarvan sommigen een héle grote cirkel maken en zo het gewas laten groeien. Dát is dus wat we uit het vliegtuig zagen, bij Salt Lake City!

Paarden hebben ze hier genoeg, we kijken nog op van een heel mooi cremello veulentje. De TomTom wil ons via de I 15 naar Idaho Falls in Idaho sturen, maar wij kiezen voor de binnenweg vanaf McMannan en rijden door de Rockies via Idaho naar Wyoming. Mooi! Wat mooi, het is ontzettend indrukwekkend. We stoppen ergens midden in de natuur voor een lunch in de eigen camper. Gewoon, langs de kant van de weg. Deze lange weg die slingert door de glooiende heuvels, waar de koeien zomaar kunnen oversteken, lijkt eeuwig te slingeren. Net na de lunch komen we in naaldbomen gebied: Caribou National Forest. Kleine kreekjes, naaldbomen, vee langs de kanten. Het is super!

We naderen Jackson en tanken eerst de camper nog vol in het kleine dorpje Alpine. We rijden langs de Snake River waar het krioelt van de

mensen die raften en kayaken. Het ziet er ook schitterend uit daar beneden. We rijden langs Jackson en besluiten door te rijden en ons eerst op de camping te melden. We hebben reserveringen op de KOA in Teton Village, denken we ...! Denken we dus ... we zijn nergens in het systeem terug te vinden en de camping is vol, zeggen ze. We maken ons kwaad en leggen uit dat wij niets aan deze fout kunnen doen, dat dat óf bij Jan Doets ligt of bij het centrale KOA-systeem. Beiden zijn op zondag niet te bereiken en het tijdsverschil met Nederland doet er ook geen goed aan. Ze belt naar de camping in West Yellowstone waar we voor de komende dagen reserveringen hebben. Dan rijden we wel twee uur door en gaan daar wel staan. Nou, niet dus! Onze reserveringen zijn ook daar niet bekend en er is ook geen plek voor ons, vandaag niet en ook morgen niet. De mevrouw krijgt het duidelijk met ons te doen en zegt dat ze voor ons een gat gaan maken ergens voor vandaag en dat we eerst maar eens moeten 'settelen' en daarna praten we verder. We gaan naar een krap plekje, maar groot genoeg voor ons. Veel meer privé dan al die andere campers, dat zeker wel. Ik pak de Woodall's gids en zoek naar een andere camping in West Yellowstone. Ik heb hele goede reviews gelezen over Grizzly RV Park en wil erheen. Mijn telefoon heeft geen bereik (&^))&*&). Alles gaat mis hier! Ik pak de laptop en ook de WIFI werkt niet. Dan maar met dat ding naar kantoor, mobiel mee en daar verder kijken. En ja, daar kan ik online, zoek het nummer van Grizzly op en bel ze mobiel. He he, dat lukt, zij hebben plek voor morgen én overmorgen, alleen op twee verschillende sites. Dat maakt ons niet uit, we gaan toch met de camper Yellowstone NP in. We schrijven een mail naar Jan Doets over deze toestand, want het is wel prettig als de andere KOA's wél zijn vastgelegd. Ik ga voortaan in elk geval even bellen of mailen van te voren!

Na deze toestand is het bijna half zes en zien we Jackson ook niet meer zitten. Ik pak de plattegrond erbij en zie dat er naast de camping, op loopafstand, een Italiaans restaurant zit. We wagen de gok en wandelen erheen. Er is plaats voor ons, maar we waren gelukkig vroeg! Het wordt me toch druk! Het is een fantastisch restaurant met heel goed eten voor niet al te veel geld. Hele families, met kleine en grote kinderen, komen aan en op het hele grote grasveld achter het restaurant, met ernaast het terras, is het druk. Er worden allerlei spelletjes gedaan, mensen fotograferen er elkaar en het is gewoon keigezellig én lekker. Dit maakt een béetje een rotdag toch wel weer heel goed. Tip voor iedereen dus die de KOA in Teton Village bezoekt: eten bij Calico, een honderd meter verder (of ervoor) langs dezelfde weg!

Nu zit ik dus dit verslag te schrijven, ik ga zo de foto's even inladen en dan ga ik richting kantoor om de boel te uploaden! En dan is het weer bijna bedtijd! Morgen op naar Yellowstone!

Enne, ook in Nederland wordt het stilletjes: oma en Frans zitten in Inzell, Jacqueline met de hele familie in Engeland ... iedereen gaat weg ....

Maandag 24 juli 2006

Vanaf de camping in Teton Village, die werkelijk niks te bieden had, behalve dan een aardige dame die ons best goed heeft geholpen, gaan we op pad richting Yellowstone. We zijn al snel bij de ingang van Grand Teton, maar daar worden we terug gestuurd. We mogen er met die grote camper niet in, we moeten terug via Jackson en dan langs de andere weg door het park. OK, wat moet dat moet. Wel jammer, langs het meer had me zo mooi geleken!

Maar vooruit, we rijden om en al snel zien we hele mooie grote bergen, ruiters die trails gaan rijden daar en ook zien we na een tijdje dan toch weer een ingang van het park. We moeten onze ID laten zien en ze vragen of we de Nationale Parkenkaart net gekocht hebben. We leggen uit dat we die naar Nederland hebben laten opsturen. Bij de Grand Canyon zat de toegang bij de prijs van de trein en in Canyonlands kwamen wij via de trail binnen en is ons niks gevraagd. Dit is dus het eerste officiële gebruik. Ze tekent dit aan en dat betekent dat we nog een jaar lang van deze kaart gebruik kunnen maken. Moeten we toch volgend jaar in mei maar weer eens ...

We rijden het park in en zien al heel snel aan de rechterkant een 'moose', een eland dus. Wat een groot beest! Helaas is dat ook het laatste 'wild' wat we in Grand Teton zien. We zijn wel onder de indruk van de schoonheid van de natuur hier! Veel dennenbomen, heel veel dood hout, wat gewoon blijft liggen tussen de jonge bomen, vaak drijft in de riviertjes en kreken. Het is een prachtig gezicht. Hoge rotsen, diepe dalen, dan weer hele vlakke weides, de variatie van de natuur is hier ongekend mooi. We stoppen bij Old Faithfull, een van de bekendste geisers. Overall komen pruttelende kookpotjes uit de grond, kokend heet water en dampende geisers. Wachten op een uitbarsting kan wel even duren. Dat doen we dus niet. De grond is hier vaak oranje (lava-achtig?), wit, het water in de potten helderblauw. Prachtig!

We rijden verder richting West Yellowstone en ineens is er een grote opstopping en veel opwinding! Er schijnt een beer gespot te zijn en iedereen staat te kijken, te filmen en er is een hoop opwinding. Wij kunnen met de camper nergens tussen komen en rijden dus langzaam door. Een camper in Yellowstone is niet echt handig, al rijden er duizenden rond. Je stopt gewoon niet zo makkelijk even ergens waar wat te zien is. We besluiten naar de camping te gaan en te proberen een auto te huren.

We komen aan bij Grizzly RV Park en krijgen meteen een plekje voor twee nachten aangewezen (we zouden moeten wisselen, werd bij reservering gezegd). Laura helpt ons met de autohuur. De twee bedrijven waar zij mee werken hebben alleen vrij kleine auto's beschikbaar en met onze lange lijzen achterin lijkt ons dat niet handig. Ze verwijzen haar naar Avis, op het vliegveld. Ze belt en al snel staat er een mevrouw van Avis met een hele grote Chevrolet Suburban op de camping. Ze neemt ons mee naar het vliegveld (kleintje hoor;-) waar we de papierhandel regelen en dan gaan we op pad met onze grote SUV. Wat een luxe, we dachten met de Chrysler wat gewend te zijn ...

We gaan terug naar de camping, pikken de kinderen op en rijden nog een keer het park in. Tegen de avond worden veel wilde dieren actief en daar willen we gebruik van maken. We zien op verschillende plaatsen bizonnen, die zo langs de weg wandelen. Ook herten zijn er veel, hele kudde, maar vaak op afstand. Tot we ineens een groot hert zomaar langs de kant van de weg zien. Veel auto's erbij natuurlijk, met camera's. Het hert staat geduldig te wachten tot iemand haar eens laat oversteken. Dan staat de boel stil en wandelt ze statig de weg over. Wij kunnen nog net een goede foto van haar achterste maken.

Een stukje verder zien we herten spelen in een kreekje en dan ineens wil mama hert met haar jong ook oversteken. Ze let best goed op en omdat er al heel veel auto's stil staan om te kijken, stopt ook het overige verkeer. De dame huppelt met kind de weg over en gaat rustig omhoog de berg weer op. Wat is dit mooi!

We hebben ook nog gekeken bij de Norris-geisers en besluiten dan terug te gaan naar de stad, om voor het donker te gaan eten. In het stadje is het waardeloos vies allemaal en alles zit vol. De dame van Avis had ons geadviseerd eens te gaan eten 'waar de locals eten'. Enos, 8 mijl van de stad, schijnt hét te zijn. We gaan erop af en komen bij een afzichtelijk tentje, waar een paar auto's staan. We gaan toch maar naar binnen en het ziet er niet uit. Overal dollarbiljetten aan de muur, veel rotzooi,

slipjes, onderbroeken, t-shirts aan het plafond ... maar het schijnt echt heel goed te zijn. We krijgen uitleg over hoe het werkt. Je krijgt je eigen steak of kip en moet zelf alles erop werken van kruiden, sauzen of wat dan ook en dan de boel grillen op grote barbecues (binnen). We wagen de gok. Albert en Peet nemen een grote T-bone, Esmee en ik gaan voor de kip. We nemen aardappelsalade en groene salade (sla) erbij en gaan aan de slag. Het is lekker! Echt super lekker én super gezellig. Mensen praten tegen je, willen ons reisverhaal horen en we maken foto's. Tot slot krijgen we echte zelfgebakken appeltaart a la mode (en dat is dus mét ijs) en Esmee krijgt alleen het ijs, met chocoladetopping. Een gouden randje, dat had deze dag door de bijzondere afsluiting.

Dinsdag 25 juli 2006

Na een heel simpel ontbijtje, bestaande uit cornflakes met melk, gaan we weer op pad naar het stadje West Yellowstone. We zijn een beetje laat, omdat we ruzie hebben met het Internet hier. Internet loopt prima, maar foto's uploaden is rampzalig! We laden een deel van de foto's van Yellowstone in en nu ben ik bezig met de rest. Hoe ik de 112 foto's van vandaag óók nog online moet krijgen? Ik weet het niet. Het lijkt er ook op dat onze campground voor morgen geen Internet heeft, dus jullie moeten geduld hebben. Voor wie trouwens denkt: waar staan dan al die foto's? Stuur ons maar een mail op amerika@nieuwenoord.nl en je krijgt zo spoedig mogelijk onze goedkeuring en een mail met wachtwoord.

Nou, wij dus naar het stadje hier. We staan aan de rand en dit park is schoon, supernetjes en heel overzichtelijk. In tegenstelling tot de rest van de stad. Wat een 'meuk', zoals Albert het noemt. Het is rommelig, vies en het ziet er niet uit. OK, de cowboysfeer is leuk, maar ergens wat eten? Nee dank je .. zelfs de supermarkt is vies (vooral de toiletten en ik moest héél nodig vanavond). Ik slaag wél voor een paar slippers bij Madison River Outfitters (wel netjes!) en Peet krijgt een nieuwe zonnebril. Ik heb op die van hem gezeten, liep niet goed af.

Toen dus weer het park in. We hebben de héle buitenronde gereden en dat is ruim 200 mijl . Regelmatig zijn we uitgestapt om naar speciale mooie plekken te kijken: de Canyon Area, het meer, watervallen, Mammoth Hot Springs en vooral Angel Terrace en natuurlijk hebben we dieren gezien. Als je hier een rijtje of héle rij auto's ziet met mensen met camera's aan de kant van de weg, dan is er weer een dier of een kudde gespot. Onze score voor vandaag en gisteren: een paar chipmunks (ja, wie het kleine niet eert ...), een coyote, een pronghorn, twee beren (nou ja, een vlek en een beer), veel herten en heel veel bizons. En daarnaast ook nog wel wat bijzondere vogels waarvan wij de naam niet precies kennen.

Ik hou het kort, ben moe en krijg de pip van die foto's. Ik ben bang dat die van vandaag pas overmorgen of zo komen. Excuus, excuus, maar het kan echt niet zo!

26 juli 2006

Na de vaat zijn Esmee en ik in de Subarban gestapt en naar het dorp gereden. Auto vol getankt en hup, naar het vliegveld om hem in te leveren. We stonden te wachten aan de balie van Avis daar toen Albert al kwam aanrijden met de camper. Snel afgerekend (slik!) en weer op pad, richting het Noorden. We rijden naar Belgrade, waar we een klein stukje snelweg nemen om daarna al snel weer een highway op te gaan naar Helena. Dit is onze tussenstop op weg naar het hoge Noorden van Montana, waar we naar Glacier National Park willen. Dit is een dag voor boodschappen en stiekem bid ik al om een laundry met veel wasmachines.

We rijden door een afwisselend saai (droog, dor, heuvelachtig) landschap en dan ineens weer boeiend gebied waar het groen is, veel vee loopt, landbouwmachines actief hooi aan het maaien, wiersen en persen zijn en waar in rommelige dorpjes de reclameborden je tegemoet schreeuwen.

Het mooist vonden we nog de manier waarop aan de weg gewerkt werd. Na veel borden en waarschuwingen dat er 'road work' aan zat te komen, hield de verharde weg ineens op. We reden over hobbel-de-bobbel gravel en naast ons waren gigantische shovels en bulldozers bezig met een nieuwe weg. Alles rammelde in de kasten en grote trucks kwamen ons over dezelfde weg tegemoet denderen. En denk niet dat dat zo'n 500 meter was, nee hoor, een mijl of 3 zeker!

Na een uur of vier rijden komen we aan in Helena, waar we niet de aanwijzingen van TomTom volgen naar de campground, maar eerst op zoek gaan naar lunch. We vallen neer bij Applebees en krijgen daar geen spijt van. Wat een leuke tent, schitterend ingericht met allerlei herinneringen aan sporten, films en sterren, maar ook met mooie kermispaarden en prachtige glas-in-lood lampen. Ook het eten is lekker, geen standaard hamburgers, pancakes, eggs en toast, maar ook lekkere dingen als ciabatti's met rundvleesreepjes en andere gezonde dingen. Echt lekker, zo'n ciabatta met reepjes biefstuk, pepertjes, knoflook en rode ui. En niet ongezonder ook. Dat er dan daarna weer een vreselijk zoet en lekker dessert volgt, sssstttt .... niet doorvertellen.

We shoppen nog wat bij Ross (Dress for less). Peet en Esmee kopen allebei een paar nieuwe T-shirts voor een spotprijstje. Daarna gaan Albert en ik nog even de dagelijkse voorraad (vooral frisdrank, melk, water en jus d'orange) aanvullen en zorgen we dat de barbecue voor vanavond compleet is met sla en wat verse groente. Daarna stappen we nog even de ShopKo binnen, voor ons een nieuwe keten, die ons doet denken aan Wal*Mart .

We rijden naar de campground en checken in. Het zwembad ziet er goed uit, er is helaas geen Internet (o jee ...) en we krijgen een mooi plekje aan de rand van het pad, dicht bij de faciliteiten. Het enige probleem is de sprinkler. Ze hebben alle sproeiers aan, omdat het ook hier extreem warm en droog is voor de tijd van het jaar (beetje zo rond de 35 graden, gokken we) en het gras het niet overleeft zonder water. Nou is dat gras niet zo erg, maar voor onze step ligt een plas blubber inmiddels. We wagen ons nepprasmatische er maar aan om toch droog binnen te kunnen komen.

We gaan met z'n allen richting laundry, zoveel was hebben we te sjouwen. De mannen hebben de camper al helemaal aangekoppeld en ik stuur alles richting zwembad en ga zelf was sorteren. Ik gooi maar liefst 6 trommels vol (ze hebben er lekker 9!). Stel je er niet te veel van voor, de Amerikaanse wasmachines zijn grote tobbees waar je eerst je waspoeder of vloeistof inkiepert, dan je kleren erop gooit en dan de boel aanzet. Het ding gaat dan water toevoegen (hot, warm of cool) en gaat dan wat slingeren en draaien. Het zijn allemaal bovenladers. Als je witte was schoon wilt krijgen, open je nadat het water erin zit de klep nog een keer en kiepert een dot chlorox (gewoon chloor volgens mij) erin. Nou, het wordt dan wel wit hoor, maar het is voor ons toch heel vreemd. Na een goed half uur is de was al klaar en gaat alles in drogers. Sommigen zijn absoluut niet droog na drie kwartier, maar deze werken aardig. Alleen de zwemhanddoeken redden het niet, die moeten nog een keer. Uiteindelijk was ik ook nog beddengoed en heb ik 's avonds 9 trommels weg! De mevrouw achter de balie kijkt me meewarig aan als ik wéér om kwartjes kom.

We zwemmen voor het eten nog even en het water in het zwembad is ijs- en ijskoud. De kinderen zijn 'chickens' volgens de oudere heren in de hot tub. Dan komt moeder en ze verwachten weer een chicken. Nou, mooi niet, moeder stapt in het koude water en gaat plons, koppie onder, met de zonnebril veilig in de hand. Lekker puh! Moet wel zeggen dat ik niet weet hoe snel ik in die hot tub moet komen, maar ik heb het lekker wel gedaan. We bubbelen een half uurtje en heel stoer koel ik nog even af in het zwembad, voor ik de was ga halen.

Terug in de camper blijkt Albert flink pijn te hebben. Je kan het natuurlijk een keer verwachten, zo'n slechte dag, dat weten we. Vandaag is het er dus ineens een. Het barbecue-plan zonder chef-barbecue gaat niet door. Ik pak twee pannen en bak de hamburgers met lekker knoflook-zout en

allerlei pepers in de pan. Worstjes erbij, broodjes even ontdooien en op tafel een flinke schaal met stukken meloen en ananas en ook nog veggiedip. Dat laatste is een schaal verse rauwe groenten (worteltjes, bleekselderij, broccoli, boontjes) met een lekkere dipsaus, jammie! We eten er vorstelijk van en Peet zegt dat hij dit nog veel lekkerder vindt dan die hele barbeque-heisa.

Na het eten gaat dat al genoemde beddengoed in de laundry en Esmee ontfermt zich erover, zodat ik lekker niet steeds hoeft te kijken. Ze neemt haar boek mee en gaat bij de was zitten lezen. Ik verzorg mijn voetjes (o, ik mis mijn pedicure) en rond half tien ga ik eens kijken hoe het zit met de was. Esmee is dan druk aan de praat met Carla, een leuk 11-jarig Canadees meisje. Als ik terug kom van het toilet is de halve familie erbij en uiteindelijk belanden we met z'n allen bij onze camper rond de picknicktafel en kletsen we tot 1 uur 's nachts. Keigezellig, zo'n uitwisseling van ervaringen en gewoontes! Kevin en Penny en hun kids komen uit Brooks in Alberta en we leren veel over Canada terwijl zij vol bewondering naar ons Nederland-foto-boek kijken

Donderdag 27 juli 2006

We slapen lang voor onze doen! Rond half negen worden we pas wakker. Dit is een hele stille campground, dat Helena Camground and RV Park. Lekker! We hebben een lange rit voor de boeg, de TomTom geeft zo'n 6 uur aan. Maar het verveelt geen moment! Wat is dit Montana mooi!

Door de Rockie Mountains slingert zich onze weg naar boven en zien we veel hooi, veel koeien, paarden, prachtige blauwe meren, open vlaktes en soms ook dichte naaldboombossen. Er staan ranches, verwaarloosde oude gebouwtjes, maar ook weer prachtige lodges, van dat dikke mooie hout, zoals in de film. Ik zit een tijdje op de bank, terwijl Peet voorin zit. Het enige wat we nog steeds niet tegengekomen zijn is een mooie John Deere-shop.

Ons doel voor vandaag is Whitefish, waar de KOA zich als een soort pretpark voor jongeren aan prijst en waar ze beloven tours of huurauto's te regelen voor een bezoek aan Glacier NP. Nou, niets van dat alles .... De faciliteiten op het park zijn er wel, maar de peddelboten op het meer blijken peutertrapfietjes in een klein vijvertje te zijn, het zwembad reikt tot kniehoogte en de autohuur mogen we regelen. We krijgen zowaar een telefoonboek.

Na een kwartiertje rondbellen (gelukkig via Live Messenger, dus goedkoop) blijkt Hertz voor minimaal 3 dagen te verhuren en Dollar en Budget zijn uitverkocht. Al bij al balen we gewoon van het hele gedoe. We kunnen Glacier niet in met de RV, althans, niet helemaal en hebben geen zin om 8 uur in een tourbus te zitten met dit hete weer. Vooral niet omdat deze bussen gedeeltelijk open zijn en dus geen airco hebben.

We hebben even chagrijnenoverleg en zetten dan snel de neuzen dezelfde kant op. We bellen naar Fairmont Hot Springs in Canada, het resort waar we voor zaterdagavond al geboekt hebben. Daar is van alles te doen en we reserveren er ook voor morgen al een plekje. We gaan dus morgen op tijd naar Canada en proberen onderweg het een en ander mee te pikken onderweg. Plekjes als Fernie en Fort Steele schijnen erg leuk te zijn, dus we nemen het Canada-handboek van Lannoo er maar eens bij.

Zo meteen gaan we eten bij Buffalo Bob hier op de campground. Dat ziet er best leuk uit en een goede pizza of steak zal er wel in gaan. We wachten nu even op Albertje Kretiek die in de camper probeert een bosje om te zagen ....

OK, paar uurtjes later, bosje staat nog. We hebben gegeten bij Buffalo's Bob en de heren en Esmee hebben zich tegoed gedaan aan prima pizza. Ik heb 'pork wings' op, vrij vertaald varkensvleugeltjes. Nou ja, de bestaan natuurlijk niet, maar het waren flinke kluiven lekker gemarineerd varkensvlees met een corn-on-the-cob (maiskolf). Esmee heeft mijn bonen op in ruil voor een punt pizza, ik bid nog steeds niet voor 'bruun bonen'.

We zijn het er over eens dat het zot is om hier te zitten en níet de Going-to-the-sunroad in Glacier NP te kunnen rijden, maar het is niet anders. Een stukje hebben we toch niet zo'n zin en Albert en ik willen toch ooit nog een keer héél graag terug om Montana rustiger te doen. En dat geeft ook niet. Deze reis is om een indruk te krijgen van de schoonheid van dit land en het wat beter te leren kennen, later zullen we zeker nog eens proberen om bepaalde gebieden dieper en intenser mee te maken.

Morgen dus naar Canada! Ook daar zijn we gewoon heel benieuwd naar. Eerst de koelkast maar eens nakijken, want niet alles mag worden ingevoerd. Ik ga eens even de lijst opzoeken met wat mag en niet mag. Volgens mij krijgen we zo nog een Albertje Kretiek ... hij typt weer zeer geconcentreerd en mompelt erbij, dan weet ik genoeg!

Vrijdag 28 juli 2006

Weer hebben we een beetje moeite om uit ons bed te komen. We zijn duidelijk over de jetlag heen en passen ons aan Mountain Time hier. We ruimen de boel op en gaan dan eerst eens ontbijten in Buffalo Bob's plaza. We blijven Hollanders, gratis is gratis. Er is juice, melk, koffie, biscuits met gravy (jak!), toast, roerei en jam. Best te pruimen allemaal en zo gaan we om 10 uur op weg naar Canada. Weer zijn we onder de indruk van de schoonheid van Montana.

Deze staat is een vakantie op zich waard en we hopen dat zeker nog eens te doen en dan dieper en intenser te genieten van de natuur, het cowboygevoel en de mensen hier. We rijden langs prachtige meren met

helderblauw water, leuke ranches, kleine dorpjes, mooie vakantiehuizen en soms zien we een hertje langs de kant van de weg.

We stoppen een heel eind na Whitefish om te tanken en nemen een lekkere mug koffie mee in de camper. Dit zal onze laatste stop in Amerika zijn. We hebben de koelkast al gestript op vleeswaren, kaas e.d. omdat we niet precies weten wat nu wel en niet mee mag. Ach, het meeste was toch bijna op.

We komen aan een kleine grenspost bij Roosville en moeten stoppen achter een gigantische fifthweel. Daar achter staat nog een Canadese pickup met een kenteken uit Alberta. De fifthweel heeft behoorlijk lang werk, de pickup wordt zo doorgelaten. Dan zijn wij aan de beurt. De douanebeamte is een leuk blond meisje wat ons vriendelijk benadert. Hoe lang gaan jullie naar Canada, komen jullie weer terug in Amerika, hoe lang blijven jullie daar dan weer? Zitten er alcohol in de trailer (eh, nee, later ontdekken we nog een flesje Budweiser in de koelkast) en is er fruit of groente aan boord. Yep, vergeten die drie peren en een appel nog op te eten, geven we eerlijk toe. Well, I'll let you guys go with it, zegt de blonde lieverd. Vast omdat we er niet aardig uitzien. Toen ze ons trouwens vroeg of er guns (wapens) aan boord waren, hadden we al nee gezegd.

We rijden Canada in richting Cranbrook. Ik grinnik al inwendig en ja hoor, hij komt! Cranbrook is bij onze mannen de meest geliefde winkel voor allerlei doe-het-zelfmaterialen, werkkleding, goedkope hebbedingetjes en weet ik al wat niet meer. Ik vind het er vreselijk en na mijn allereerste bezoek in een véél te drukke winkel met hebbelijke mensen, inclusief hypo en in de rij staan voor een toilet, weiger ik mee te gaan naar dit mannenparadijs. Albert fluit inmiddels, hij heeft het gigantisch naar zijn zin. We komen prachtige trucks tegen (Mootje, foootoo!) en de omgeving is geweldig mooi. Ergens voél je een verschil met Amerika. Het is stiller, minder verkeer, de wegen zijn lang en recht en toch is het knus, heel raar. Een bezoekje aan een van de kleine oude stadjes Fernie, Fort Steele of Kimberley zit in het plan, maar Albert wil eigenlijk door naar onze eindbestemming. Ik vind dat wel jammer, dat rijden en mooie dingen over slaan. We hebben er een gesprek over en in Albertje Kretiek van vandaag lezen jullie ook waarom hij er zo over denkt. Voor mij meteen duidelijk dat ik bij volgende vakanties het gebied kleiner moet maken, de rijtijden korter en meer van plek naar plek al dingen moet plannen. Maar dat is best lastig in deze landen met hun grote afstanden.

Gelukkig vermaken wij ons ook vaak al gewoon door lekker rond te kijken, te genieten van het landschap en om campings lekker een boek te pakken en wat te internetten. Bij Cranbrook houden we wel een behoorlijke stop. Het is weer inkoop tijd (er gaat weinig in zo'n kleine koelkast, dus moet je wel om de paar dagen). We stoppen bij een Canadian Superstore en gaan samen naar binnen. De kids geloven dat geshop wel en pakken lekker hun boek. Peet organiseert zijn muziek op de laptop en is blij dat de generator

weer even voor stroom kan zorgen. Albert en ik kijken onze ogen uit! Dachten wij wat gewend te zijn inmiddels met de grote Amerikaanse supermarkten, hier viel onze mond spontaan open. Wat een enorm goede sortering van allerlei produkten, inclusief Europese. Albert springt drie meter de lucht in bij de ontdekking van Nederlandse oude kaas, echte ouderwetse brokkeltjeskaas. Ik sla meteen wat jong belegen en brie in (ja ja, Nederland is op vakantie) en ook voor de hap gaat er nog wat kaas mee. Verder zijn er prachtige grote ribeyesteaks voor de barbecue, kopen we verse kaiserbollen (ook Duitsland is vertegenwoordigd) en andere harde broodjes, evenals croissants. Jammie! Bij de kassa blijkt dat niet alleen de produkten meer Europees zijn dan in Amerika, ook de behandeling is dat. Nuchterder, geen enthousiaste begroeting en pijnlijk: onze boodschappen moeten we gewoon zelf van de band halen. Hoe snel is een mens verwend?

We gaan naar de camper en laden de boodschappen uit, terwijl Albert even naar de Wal*Mart aan de overkant loopt om te pinnen. We hebben nog niet meer gezien dan de 20- en 10-dollar biljetten, maar die zijn best mooi, beter dan in Amerika. Bij het zien van het 20-dollar biljet met de afbeelding van Queen Elisabeth besef ik pas dat Canada nog steeds deel uit maakt van het Britse Koninkrijk (toch?). Ons plan om even buiten de deur te lunchen gaat overboord, we hebben veel te veel zin in die harde broodjes en kaas. We maken lekker zelf een lunchtafel klaar in de camper en eten op de parkeerplaats van de supermarkt. Kan allemaal, slide-out naar buiten, lekker eten, afwasje doen en gaan weer. Onze buurman heeft een héle oude pickup met een nog oudere paardentrailer met daarin twee gezadelde paarden. Ze hebben geen hoofdstel aan, maar de cowboyzadels mét lasso's liggen er gewoon op. Wat een land, wat een land. Het valt ons wél op dat je of hele grote pickups ziet of gewone auto's, meer de Europese grootte. De extreem grote SUV's uit Amerika zie je hier niet zo veel.

Na het eten vervolgen we onze weg naar het Noorden, richting Radium Hot Springs. Het wordt mooier en mooier! Ik verslaap een deel van de tijd (half uurtje of zo?). Ik krijg die stomme bloedglucosepieken inclusief onbeheersbare slaap maar niet onder controle na het eten. Maar vooruit, áls ik wakker word zie ik ook de geweldig blauw/groene meren, prachtige bergachtergronden, hier en daar een hert en veel waarschuwingborden voor 'moose'. De dieren zelf zien we nergens nog.

We komen aan bij Fairmont Hot Springs, waar we flink omhoog de berg op gaan. De campground maakt onderdeel uit van een groot resort met een hotel, ski-pistes, golfbaan, diverse restaurants en minerale baden van flink formaat. We checken in, horen dat we morgen weer moeten verhuizen (tja, dat krijg je met een gesplitste reservering) en gaan installeren. Het is hier mooi! Schoon, netjes, ruime plaatsen en op sommige punten een geweldig uitzicht over het dal. Albert en ik maken een verkenningsrondje (klim, klauter) en nemen een lekker ijsje bij de

cafeteria bij het zwembad. We gaan terug en laten Peet en Esmee ook even de ronde maken.

Volgens de receptie moet je voor Internet in de lounge van het hotel zijn of voor 6 dollar per dag een modem huren (da's voor 2 dagen, 2 laptops wel 24 dollar). We gokken het erop dat het misschien ook zo wel lukt en gooien een laptop op gang. Direct hebben we verbinding met het netwerk van de CentralStreetEatery, volle bak. Geen idee van wie het is, maar het werkt en het werkt dus de hele avond al.

We laten Peet en Esmee bij de cafetaria cheeseburgers, hotdogs, frietjes en onionrings halen en hebben een luie avond. Boekje, Internet, lekker vroeg douchen, in pyjama hangen tot een uur of tien buiten. En daarna naar binnen, want dan worden hier dus de muggen ook actief. De boeken zijn interessant, want de kids kunnen zich er amper van los rukken en wij schrijven dus logverhalen.

We hebben 'werkoverleg' en uitslapen blijkt hoog op de verlanglijsten te staan. Morgen slapen we dus uit, tot maximaal elf uur, want dan moeten we honderd meter verplaatsen. Daarna is er hier bij het zwembad vast een lekker plekkie voor ons en gaan we poedelen in mineraal water wat hier constant vanuit de bronnen in het zwembad komt en weer afgevoerd wordt. Schijnt héél bijzonder te zijn. Kijk maar eens op site van ons resort. Voor 10 dollar kopen we een dagpas (is zo'n 7 euro) en kunnen we ook nog genieten van de 'bommetje-van-de-duikplank-wedstrijd' en het beachvolleybal. Morgenavond is er karaoke in de bar, maar ja, daar mag je pas in als je 19 bent. Wellicht gaan pa en moe dus morgen stappen zonder de kids. Die kunnen al wel zonder oppas een leuk DVD-tje kijken of zo.

Zaterdag 29 tot en met maandag 31 juli 2006

Het is hier nu 31 juli 2006, 's avonds zo tegen acht uur. Er staat weer een was te draaien hier (jawel, het zal eens niet zo zijn). Bij jullie is het 1 augustus al, de dag waarop mijn waarde heer Kretiek en ik ons zes-jarig samenzijn vieren. Op deze wat dubbele dag (want ook de verjaardag van Alberts overleden vrouw Annelies) hopen wij ons weer onder de mensen te gaan begeven. Want ja, mijn kritische zeikerdje heeft wel een beetje gelijk hoor: er was geen k'nijn te zien in die parken, wel héél veel bomen. En best mooie meren en fantastische icefields. Die icefields, yes, die waren gaaf! Verder staan we hier nu op Irvin's RV Park in Valemount en is het afwisselend droog en soms weer regenachtig. We hebben lekkere kip met aardappeltjes (mmm, wat droog) en sla gegeten met voor de lekkerbekken witte bonen in tomatensaus.

Ik ga naar de was en zet meteen hieronder mijn verslag van de afgelopen dagen:

29 juli:

Uitslapen! Dat was de deal en dat is gelukt. Gelukkig geen camping met veel 'permanents' die 's morgens om 6 uur al naar hun werk gaan. Want ook dat maak je hier wel mee, mensen die gewoon vast op een campground wonen en dus 's morgens vroeg al over de camping rijden om te gaan werken. Hier is het, ondanks het grote aantal kleine kinderen, lekker rustig. We slapen uit tot half tien en maken rond 10 uur Peet en Esmee ook wakker. We checken nog even de mail en de log en gaan dan de camper klaar maken voor vertrek. We mogen hier wel blijven, maar moeten verkassen naar een andere plek. De plaats is nog niet vrij en wij rijden dus de camping af om boodschappen te gaan doen. Het dorp Fairmont Hot Springs is niks, twee resorts en anderhalve winkel, dus rijden we door naar Windermere en zelfs nog verder naar Invermere. Daar vinden we een redelijke supermarkt met wéér zo'n heerlijke afdeling verse harde broodjes en meer lekkernijen. Weer gaat het plan om buiten de deur te lunchen op de schop en slaan we lekker in voor een lunch met verse broodjes. Het verschil met de Amerikaanse supermarkten is opvallend en jammer genoeg constateren we dat dit veel lijkt op Nederland. Beetje bot, smalle paden, overal vakkenvullende jongeren en weinig mensen die een vriendelijk woordje voor je over hebben. Ook op straat merken we veel minder beleefdheid en hoffelijkheid. Zou Canada daarom zoveel Nederlandse boeren herbergen? Op een of andere manier missen we de vriendelijke, misschien wel wat overdreven Amerikanen best wel.

We gaan terug naar de camping en installeren ons op nummer 202. Beetje vreemde plek, aangezien wij er bijna twee keer oppassen met onze camper, maar onze hookup zover achterin staat, dat het terrasje met picknicktafel een meter of 6 voor de camper staat. Zo heb je weinig aan je tafel, tenminste niet als je je zonnescherm nog wilt gebruiken .. Vreemde combi. We trekken de stoelen achter uit de trailer maar onder het scherm en installeren de tafel vlak tegen de camper voor een lunch. Na de lunch togen we met zonnebrandcrème, handdoeken, zonnebrillen en goede moed naar het zwembad. We zijn niet de enigen! Mijn hemel, wat een drukte. Helemaal achterop het grasveld vinden we nog een paar plekjes om onze handdoeken te parkeren. We gaan het 'koude bad' in. Dit water is 32 graden en gek genoeg voelt het nog fris aan ook. Het is lekker water, beetje zacht, beetje tintelend, mineraal water dus. Na een tijdje gedobberd te hebben verhuizen we naar de hot tub. Deze tub is erg groot, ik denk dat er zo 100 mensen in zitten en het water is 39 graden. Heerlijk! Als we er genoeg van hebben gaan we lekker languit in de zon. Albert heeft het al snel gezien. Peet en Esmee lezen en ik val in slaap. Resultaat voor mij is in elk geval dat ik lekker verbrand ben. We nemen nog een lekker ijsje en gaan dan terug. Ik had na de lunch al geprobeerd of er wasmachines vrij waren, maar toen kwam er een Amerikaanse dame met een grote pickup met achterop wel een stuk of vijf manden was, dus dat werkte niet. Nu werkt het wel, er is maar een machine bezet, dus ik mik er zo vier vol. Helaas gaan hier geen Amerikaanse kwartjes in en het

duurt even voor ik door heb dat een 'loonie' een Canadese dollar is en dat ik er twee per was nodig heb. Esmee is dus voor niks op kwartjes uit geweest bij de giftshop en de cafetaria van het zwembad. Ik stuur Peet met 20 dollar naar het kantoortje van het RV park (rot eind lopen) en dan eindelijk kan ik mijn wassen aanzetten. We zijn er inmiddels ook achter dat onze leuke internetopzet van de avond ervoor mooi over is. Niente, niks, geen netwerk, helemaal nul. Degene die CentralStreetEatery was, was vast een zeker iemand met een mooie camper met zo'n satellietschotel of zo. Nu hebben we niks en dat blijft de hele dag zo. In de wasserette kan ik voor 1 dollar per 10 minuten nog even mail checken, maar verder blijven we zeker tot maandagavond internetloos. Dat wordt veel lezen.

Na de was kook ik een potje: baby-aardappels in de schil met flink knoflookzout en peper en sperzieboontjes, aangevuld met lekker braadworsten en appelmoes. Het is een eenvoudig maar lekker maal en we eten aan de 'verkeerde' kant van de camper, omdat onze buurman vindt dat we best op zijn ongebruikte terrasje mogen zitten. Hij komt namelijk net zo ongelukkig uit met zijn scherm, wat trouwens al kapot gewaaid is. Dat van ons heeft hij 's middags ook al gered. Het is hier prachtig weer, maar de wind is behoorlijk sterk en met vlagen echt hinderlijk. Zo sterk trouwens dat er een meter of 50 van ons vandaan spontaan een stevige boom omwaait, die gelukkig geen schade aanricht.

Na het eten gaan Albert en ik nog een tijdje terug naar het zwembad. Verbazingwekkend, 's avonds om 9 uur zit het nog bomvol mensen, al is de ligweide wel uitgedund. In dit bad komen mensen van de campground, van het bijbehorende hotel, maar ook uit de omgeving zelf. Druk, druk, druk. Terug bij de camper lezen we nog een tijdje en kijken we wat tv en daarna gaan we op tijd naar bed.

30 juli:

Om half acht gaat de wekker, we hebben afsproken lekker op tijd op pad te gaan. We ontbijten simpel met melk en cornflakes en vertrekken. We rijden via de inmiddels al bekende weg via Invermere naar Radium Hot Springs. Wat een toeristisch plekje is dat. We gaan rechtsaf naar de ingang van Kootenai National Park en liggen in een deuk om de hotels. Het is hier imitatie-Europa. De namen alleen al: Old Salzburg, Alpenhotel, Hotel Tyrol! En alles in stijl: vakwerk en veel bloemen.

Bij de ingang van het park wordt ons gevraagd of we ook naar Banff en Jasper National Park gaan en hoe lang we blijven. We betalen ruim 30 dollar voor alle drie de parken en krijgen een bon die we op het raam moeten plakken. Regel is dat je betaalt zodra je van plan bent om te stoppen. Klinkt misschien raar, maar zo'n nationaal park hier is heel groot en er lopen gewoon normale wegen doorheen de Canadese steden met elkaar verbinden. Van Jasper naar Calgary bijvoorbeeld rijd je over de

snelweg die door het park loopt. Als je gewoon op de doorgaande weg blijft en geen stops maakt, hoef je dan ook niet te betalen.

Kootenai is bijzonder mooi, rotsachtig, met prachtige blauwe watertjes en meren. Overall wordt gewaarschuwd voor overstekende herten, longhorns, elanden en ander wild. Helaas heeft het wild vakantie, denken we. We zijn werkelijk helemaal niks! We rijden heel rustig, maar wild? Vast niet hier! We besluiten naar Banff te rijden, niet op onze route, maar wel leuk als 's Zondags uitstapje. Het is een leuk plekje! We wandelen er een uurtje of anderhalf rond, kopen wat leuke souveniertjes en Albert slaagt voor een paar fijne Teva-sandalen. Na een lekkere lunch gaan we weer op pad. We rijden niet over de snelweg, maar nemen de Bow Valley Parkway waar volgens de informatie van het visitorscenter in Banff altijd veel wild te zien is. En ja hoor, net op de weg zien we al een hoop auto's. We zien twee héle grote geweien waar dus 'elks', een hele grote reeënsoort, aan vast zit. De dieren liggen rustig te kijken terwijl van een afstand veel mensen foto's maken. Ooit wil ik nog een telelens, want wij 'vangen' ze amper in beeld. En dat was het dan .... Tot Lake Louise, 50 kilometer verder, geen wild meer gezien, op een paar chipmunks hier op de camping na.

We proberen bij Lake Louise, het meer, te komen. Dat schijnt van zo'n enorme schoonheid te zijn dat we het graag willen zien. Met ons zijn er duizenden anderen die dat willen en er is geen parkeerplaats te krijgen. We geven het op en rijden door. Het prachtige chateau aan het meer zien we nog wel, maar verder is het mooi weer balen. Hoogseizoen en zondag ... Wellicht morgenvroeg nog even?

Ondertussen wordt het kouder en kouder en ook begint het te regenen. We besluiten naar het trailerpark van Lake Louise te gaan waar we al gereserveerd hebben. Dit is een camping met minimale voorzieningen, maar gelukkig wel een hookup met stroom. Ik heb de pest aan de herrie van de generator en het lijkt te koud te zijn om zonder verwarming te kunnen. We krijgen aan de ingang een berg informatie over 'beerveiligheid'. Het gebied schijnt bijzonder veel beren te hebben en die komen dus ook op de campground. Het tentengebied is afgezet met een groot hek met stroom erop en bij de campers, waar ze wel zouden kunnen komen, wordt gewaarschuwd écht alles wat eten is of erop duiden kan, binnen te halen als je weggaat en voor de nacht. We rijden naar ons plekje en staan er best gezellig. Naast een dikke camper uit Texas, compleet met auto en bij een stevige picknicktafel. We trekken de stroomkabel onder de camper door en trekken het zonnenscherm uit wat vandaag dient als regenscherm (lang leve de Road-Bearcampers). We trekken allemaal wat warmers aan, zetten een lekkere kop koffie en eten er een bagel bij. Na een uurtje gaat de chef barbeque buiten zijn kolen aanfikken en als de boel goed heet is, gaan er dikke rib-eyesteaks op. Je koopt ze voor een prikkie hier! We hebben een lekkere maaltijd, binnen, bij de kachel met steaks, koolsla, aardappelsalade, verse fruitsalade en knoflookbrood uit de oven. Het regent pijpenstelen buiten en binnen is het

gezellig en knus. We genieten! Na het eten wordt het warempel nog droog en maken we een wandeling langs het riviertje hier en gaan eens even kijken op het tentenkamp, zodat ook wij door het 'berenhek' gaan. Boven op de berg is de regen duidelijk gevallen in de vorm van sneeuw! Het gebeurt dus echt hier, ook in juli. De bergen zijn prachtig, met hun sneeuwtoppen en hun toppen in de wolken. Samen met het onwerkelijke blauw-grijze water in het riviertje een prachtig schouwspel. En ondertussen zit ik hier in een lekker warme camper te tikken, terwijl het doodstil is om me heen. Af en toe kreunt er iemand, het hondje bij de burens blaft een keer en ik hoor bladzijden omslaan. Iedereen leest, de boeken worden onderling geruild en het is gezellig, ondanks de stilte. Ik stop ook, want ook mijn boek is mooi en ik ga lekker nog even lezen. Misschien kan dit morgenavond online ... We zien wel, eerst rijden we morgen de beroemde Icefields Parkway!

En dat was dus de Parkway, werkelijk 0, ja 0, wilde beesten gezien! We gaan lekker zo een videotje kijken, Black Beauty, da's tenminste een paard, met sentiment.

Dinsdag en woensdag 1 en 2 augustus 2006

Canada is heel anders dan Amerika. In allerlei opzichten en wat ons betreft helaas niet altijd positief. Wij vinden persoonlijk dat in Amerika zaken beter geregeld zijn. Canada lijkt echt hét land voor de natuurliefhebbers die dagenlang zonder enig comfort, winkels en mensen het naar hun zin hebben met het spotten van wildlife.

Helaas voor ons: het wildlife is ergens ver weg, wij zien er heel weinig van. En al die andere mensen die wij tegenkomen blijken ook niet zoveel te zien. Gewoon pech, denk ik. Na twee dagen Banff en Jasper National Park zonder enig wild dier zijn we vanaf Valemount een lange rijdag gaan maken naar Cache Creek. De geplande camping in Clearwater hebben we geannuleerd. We hadden zo'n overkill aan natuur gehad, dat we erg graag richting 'mensen' wilden. Bovendien regende het in die hoek stevig en waren de weerberichten richting kust veel beter. We zijn dus dinsdagmorgen de camping afgereden en waren nog geen meter op de

snelweg toen er al lief een hert naar ons stond te kijken, knabbelend op een blaadje! Ja hoor, hebben wij weer ...

De weg naar Cache Creek was tot Clearwater erg saai. Bomen, bomen, nog meer bomen en o ja, bomen. Ik heb zelfs nog een stuk aan dat stuur gezeten. En dat wil wat zeggen hoor, als Albert het te saai vindt om te rijden. In Bleu River hebben we getankt en kwamen we een Nederlands gezin tegen wat ook al op zoek was naar beren en ze niet kon vinden. Het tweede deel was beduidend leuker: meer ranches (stel je er niet te veel van voor!) en een meer open gebied, wat naar het westen toe steeds droger en droger werd. Met regen krijg je gras, dat is duidelijk en daar zijn ook hier veel regeninstallaties voor nodig. We kijken onze ogen uit naar de armoe hier! Denken wij in Amerika weleens dat mensen in oude, armoedige trailers of vervallen huisjes leven en veel rotzooi verzamelen, hier is het tien keer zo erg. Oude auto's worden niet afgevoerd, maar blijven gewoon staan roesten, troep staat op veranda's en rond iets wat op een tuin moet lijken. Gordijntjes of lappen hangen half voor raampjes en vaak denk je dat hier toch écht niemand in zal wonen. En dan zie je toch een kind, een hond of een auto die nieuw genoeg is om het nog te doen ... Vooral vandaag, op de weg van Cache Creek naar Whistler zien we veel van deze armoe. Kleine gemeenschappen met namen die erop duiden dat hier Indianen wonen en bij een benzinepompje wordt je dan inderdaad bediend door mensen met een rode huid.

Ja, ik loop vooruit. We hebben twee nachten geboekt in Cache Creek maar zijn na één nacht vertrokken. De camping was best aardig, maar de omgeving had niks te bieden. Toen we vroegen wat er te doen was, kregen we enthousiast te horen dat er een dorp verder drie supermarkten en een pottenbakkerij waren. En de boerderij met winkel (soort landgoedwinkel) was de enige attractie in het eigen dorp. Mwah, ja, Canada ... we beginnen er eerlijk gezegd aan te wennen. Als je op een camping vraagt naar leuke dingen om te doen is het voornamelijk vissen of raften.

Vanaf de camping reden we richting Dairy Queen om na dagen zelf koken en broodjes eten eens buiten de deur te ontbijten. Ja hoor, niks, gewoon lege tent met gesloten deur. Gelukkig zien we een paar meter verder een lodge (zo'n prachtig houten ding met van die dikke ronde balken) waar 'restaurant' op staat. We eten er een heerlijk ontbijt, de bediening is niet zo erg vriendelijk, maar ja, dat nemen we op de koop toe.

Daarna zijn we dus wel eerst naar Horstings gegaan, de boerderijwinkel, waar we heel lekker vers brood hebben gekocht en lekkere kersen. Horsting blijkt een Nederlandse naam te zijn trouwens.

De weg van Cache Creek naar Whistler was prachtig! Mooiere natuur, spectaculairdere uitzichten en meer steil klim- en daalwerk hebben we niet gezien deze reis. Albert in z'n elementje! Het was echt geweldig met

percentages van 13 procent dalen en warmlopende remmen ... We kwamen hier nog een Nederlands echtpaar tegen met een camper mét Nederlands kenteken. Verscheept vanaf Bremerhaven en voor een jaar in Amerika en Canada. Het is wat! Ik geloof toch dat ik dan in de States een prachtige camper zou kopen.

Aangekomen in Whistler (een dag te vroeg en we hebben gebeld of er plaats was) was er dus geen normale plaats. Het is hier enorm druk! Wij staan voor de leuke prijs van maar liefst dertig dollar op de parkeerplaats van de camping, zonder stroom of water, maar vooruit ... het moet maar voor een nachtje. We hebben nog een beetje stroom in de laptop en het internet is goed (maar wel duur, 10 dollar voor een nachtje). We mogen geen generator draaien, maar hebben dat stiekem wel even gedaan tijdens het opwarmen van een magnetronmaaltijden en natuurlijk de laptops meteen geladen. De beloofde cafetaria hier was namelijk maar tot drie uur open en de shuttle rijdt alleen op vrijdag, zaterdag en zondag. Heb die meneer achter die balie verteld dat ik dat niet eerlijk vond en dat ze dat op hun website moeten zetten. Dat is Canada, ze doen maar wat. Dit land, wat in Nederland zo enorm goed aangeschreven staat, is niet mijn favoriete land wat betreft afspraken en het nakomen ervan ....

Eén héle grote verrassing vandaag: mail en foto's van Janssen en Whisper in tweespan. Ons kleine vriendje wordt groot! We zijn enorm trots. We laden vandaag geen foto's van de vakantie, te weinig stroom. Maar kijk eens even hier voor de foto's van ons tweespan in groter formaat.

Wij gaan zo naar binnen, het is hier nu vijf voor acht in de avond en het wordt koud buiten!

Nog even ter aanvulling: we kunnen hier niet meer weg al zouden we willen. De hele parkeerplaats staat vol met auto's en wij staan achterop, ingesloten ... het zou zomaar kunnen dat we morgenvroeg nog boos moeten worden ook ....

Donderdag 3 augustus 2006

Tja, vandaag hebben we wél stroom, maar héél moeizaam Internet. De campingbaas heeft net zo'n hekel aan mij als ik aan hem denk ik (oeps!). We zijn verbannen naar de uiterste hoek van de camping en ons Internetsignaal is wáárdeloos. Maar we hebben vandaag wél een prachtige dag gehad met een uitstapje met de kabelbaan naar Whistlers Blackcomb, het skigebied waar in 2010 de Olympische skinummers gehouden zullen worden. Morgen meer, hopen we. Tot ziens vanuit Vancouver, BC!

Vrijdag 4 augustus 2006

En hier zitten we dan nu in Vancouver. En eigenlijk vind ik Canada nu best écht leuk worden. Ik weet niet wat er mis ging in de eerste week, maar ik kreeg echt een gevoel dat Canada alleen maar uit bomen bestond. En dat er gewoon niks echt bijzonders te zien was, behalve dan die beren en

andere wilde dieren die niet tevoorschijn kwamen. Maar gisteren was Whistler erg mooi, lekker toeristisch, maar niet zo dat je nergens bij kon komen.

We zijn al vroeg van de camping afgereden, na wat manoeuvreerwerk op de parkeerplaats. We waren volledig klem gezet, maar mijn eigen geweldige chauffeur kreeg ons toch 'los'. Whistler zelf heeft een prima parkeerplaats voor campers, waar trouwens andere Nederlanders de nacht ook hadden doorgebracht omdat op de camping geen plaats was. Het eerste wat we zagen toen we de stad in liepen was een 'beartrap'. Een val voor de beren dus, een soort blauwe 'giertank' die open stond en waar waarschijnlijk voedsel ingelegd wordt om de beren te lokken. Het schijnt rondom Whistler echt te barsten van de beren en ze komen in de stad om voedsel te zoeken. Op onze camping schijnt de laatste weken elke nacht wel een beer gesignaleerd te zijn (die zien wij natuurlijk niet). Alles is werkelijk afgesloten om beren te weerhouden van het zoeken naar voedsel. Elke vuilnisbak heeft een speciaal berenslot.

We lopen verder het nog rustige stadje in. Het is mooi, echt alleen maar winkeltjes, restaurantjes en giftshops, maar wel heel sfeervol. Dit wintersportplaatsje, waar in 2010 de skinummers van de Olympische Spelen worden gehouden, is zich duidelijk helemaal aan het opmaken voor de grote wedstrijden. De rijke skiër kan zich hier uitleven. De bontwinkel is dicht, maar verder is het 'outdoor' en nog eens 'outdoor'. We ontbijten bij 'Le brasserie' waar de terrasverwarming zowaar nog aan staat. Ja, het wordt hier 's nachts berekoud in de bergen. Overdag in korte broek en t-shirt en 's nachts in degelijke pyjama mét lange mouwen en tot over de knie (mijn nachthemd dan). Ik draag zo'n ding thuis nooit, maar hier is ook geen warm waterbed met instelbare temperatuur. Dus ik bij de Walmart maar zo'n degelijke tent aangeschaft, met kant aan de mouwtjes en langs de hals. Echt Amerikaans!

Maar terug naar het ontbijt: jammie, lekker is dat toch hier. De porties zijn wat minder extreem groot als in Amerika, maar ook hier zie je mensen 's morgens aan de gebakken aardappeltjes en frietjes zitten. Ik

moet er nog steeds niet aan denken. Ik hou het bij French toast en de rest is nogal gek op eieren. De meeste ochtenden ontbijten we trouwens gewoon in de camper en doen we het rustig aan met melk met cornflakes of yoghurt met muesli.

Na het ontbijt lopen we richting de skiliften en daar is het één groot gekrioel van fietsen. Volgens Peet zijn het down-hill fietsen, voor mij een nieuwe term, maar hier duidelijk heel populair. De jongens (en meiden trouwens ook) zien er stoer uit. Grote arm- en beenbeschermers, natuurlijk helmen, die dragen ze hier al als ze op het fietspad fietsen, stoere zonnebrillen en skaterbroeken. Ze nemen die fietsjes mee naar boven, in de skilift en komen dan via allerlei ingewikkelde parcoursen naar beneden knallen met die dingen. We hebben ons wel een paar keer afgevraagd of ome Theo dit zou durven ... Volgens Albert durven watjes dat echter niet;-)

Wij kiezen voor meer veiligheid en kopen kaartjes voor de gesloten gondola die ons naar boven zal brengen. Albert en Peet willen graag nóg verder, naar de top van de berg. Dat laatste stuk is een open kabelbaan en het is daar héél koud. Ze gaan dus terug naar de camper om truien en warme schoenen te halen. Esmee en ik wachten op het fietserplein. We vermaken ons met mensen kijken en vooral met de kerel die probeert mensen mee te slepen om te gaan kijken bij een of ander resort waar ze je dan proberen een vakantiehuis aan te smeren wat je deelt met nog een stel andere slemielen.

Als de mannen terug zijn, gaan we naar boven. Het duurt in totaal 25 minuten voor we boven zijn. Het is écht heel erg hoog. Na een stuk komen we bij Olympic Station, waar de laatste fietsers verplicht met hun fietsen eruit moeten. Op het bord daar zien we dat een half uur geleden bij toren 12 een beer gespot is. Gaan wij vast missen ... We gaan naar het eindstation van de gondola bij Roadhouse Lodge, waar Esmee en ik er een eind aan breien en foto's gaan maken en lekker koffie gaan drinken. Albert en Peet lopen een hike van 10 minuten naar de volgende gondola en gaan dan mee helemaal naar de top. Het schijnt prachtig geweest te zijn daarboven. Alleen de hike terug naar boven was heftig! We lunchen in de Roadhouse Lodge, zodat we vanavond met een boterham toe kunnen. Al met al was dit een prachtige belevenis, zelfs de weg terug naar beneden was weer super. Je ziet het dorp weer op je af komen, terwijl je constant om je heen kijkt vanwege de beren (die wij niet zien).

We lopen nog lekker op het gemakje door het dorp, kopen wat souvenirs en doen een paar boodschapjes in de Marketplace. Buiten praten Peet en Esmee met een Nederlandse jongedame die hier woont en taxi rijdt. Ik vertel haar dat ik wat voor haar heb en zij roept hoopvol: 'drop?!' Helaas, geen drop, daar zitten wij ook doorheen, alles op, behalve de voorraad zoute drop voor Elly in Californië. Ik heb net nog wel een zakje Engelse drop gekocht, maar dat is het toch niet helemaal. Terug op de camping

krijgen we een plekje achterin, pal tegenover de doucheruimte voor de tentgasten. Ik neem mijn kans en ga eens uitgebreid douchen, benen scheren en al die andere trutdingen waar vrouwen van houden. Terug in de camper blijkt het internet volkomen waardeloos te zijn, dus zetten we alleen een kort berichtje op de log dat het niet gaat werken. Foto's uploaden zal ook niet gaan. De avonden zijn hier best saai, zonder TV of internet en we liggen dan ook vroeg op bed. Op andere campings lukt het vaak wel, dus we pikken het maar even. Maar het is wéér iets op deze camping wat beloofd is en niet nagekomen wordt. Whistler was leuk, de camping was een teleurstelling. Nieuwste stunt ontdekken we de volgende ochtend: Peet gaat net voor acht uur douchen en als hij de douche uitkomt, gaat de boel op slot omdat het schoonmaaktijd is. Hoe verzinnen ze het?? 's Morgens om acht uur op een camping met héél veel gasten de douches dichtgooien, vooral die van de mensen die met een tentje reizen? Nou ja, wij hebben het gehad hier, wij gaan lekker naar Vancouver. De avond brengen we in Vancouver door met een bezoek aan een mall, waar Esmee en ik gelijk een bezoekje aan de kapper brengen. Ik word geknipt en Esmees uitgroei wordt bijgeverfd.

Zaterdag 5 augustus 2006

Lekker relaxt opgestaan vanmorgen. Geen rugpijn, geen gedoe, dus even op het gemakje op internet gesurfd, met Saskia gebeld en gezellig even ge-MSN-t met Frederike. Leuk is dat, dat je gewoon toch je contacten kan onderhouden, dat zorgt ervoor dat ook op zo'n lange reis eigenlijk de heimwee niet toeslaat. Daarna de wandelschoenen aangetrokken en met zijn vieren naar het Skytrain-station gelopen.

Verdorie, dat lopen valt wel mee, maar waarom gaat hier altijd alles van bergje op? Het is een kwartiertje wandelen en er gaat ook wel een bus, maar dat is onze eer te na. We nemen de Skytrain (soort metro, maar dan dus hoog boven de grond) naar het eindpunt Waterfront. We zitten zo'n half uur in de trein en stappen dan direct in de Seabus naar North Vancouver. Niet dat we er wat te zoeken hebben, maar het is leuk om dat eens mee te maken. In 90 seconden hebben ze iedereen aan boord en weer eraf ook, razendsnel. Het is een hele snelle verbinding tussen de eilanden hier, zo'n ferry. Wij gaan weer gewoon terug met het ding ook.

Op het station zien we folders van de Big Bus. Aan zo'n ding hebben we goede herinneringen, zowel in Londen als in San Diego hebben we gebruik gemaakt van zo'n hop on - hop off systeem. Ze rijden je door het hele centrum van zo'n stad, geven uitleg bij alles wat je ziet en je kan er op allerlei plaatsen uit en wanneer je zin hebt, stap je weer ergens op. Voor twee volle dagen (tussen 9 en 6.30 uur) betaal je 34 dollar per persoon. Voor een gezin met kleine kinderen heb je al een pas voor 75 dollar. Helaas gaat dat voor ons niet op, Peet is te oud, dus hij moet op een studentenkaart. Nou ja, 102 Canadese dollars (zo'n 70 euro) voor 2 dagen is niet slecht. Het mooie is dat die tweede dag niet morgen hoeft te zijn, maar ook maandag of welke dag van de week dan ook. Als we het nú maar meteen melden. De kaartverkoper voor het station stapt vrolijk met ons mee op de bus en de betaling per creditcard wordt op de bus geregeld. Het is fantastisch weer en zo'n open bus is superleuk. Alleen werkt achterin de speaker niet en horen we dus niets over de stad. We besluiten dan ook op bij Granville Island uit te stappen en later een andere bus te pakken. We lopen richting het water en komen lekker in de toeristische drukte terecht. Er zitten drommen met mensen die zeemeewuven voeren, er zijn veel bootjes op het water en er is een fantastische markt met heel veel soorten eten, fruit, kaas, vlees, snoep, je kan het niet verzinnen of het is er! We lopen er even rond en gaan dan binnen bij de Backstage Lounge. We eten er lekkere drye ribs en nacho's als voorgerecht en om een hypootje weg te werken en daarna eten we nog een lekkere burger, per persoon verschillend trouwens. Ik ben van de kipfilets in alle soorten en smaken. Deze maaltijd is meteen de hoofdmaaltijd van de dag. Beetje veel is het wel weer. Maar vooruit, we zijn inmiddels wel zo wijs om bescheiden ontbijtjes te nemen óf de lunch over te slaan. Twee maaltijden per dag van Canadees of Amerikaans formaat zijn wel genoeg. Alleen op de dagen dat we zelf brood maken of koken, eten we nog weleens drie keer per dag.

Na Granville Island hopen we weer op de bus en maken we onze toer door Vancouver. Het is druk! Vanwege BC-day en de komende Gay Pride is de stad overspoeld met mensen. Richting Stanley Park gaan drommen

met mensen, veel auto's, veel koelboxen, picknickmanden en voorraden voedsel voor het vuurwerk wat vanavond om 10 uur moet gaan plaatsvinden. Het schijnt spectaculair mooi te zijn. Wij kijken elkaar al wat moe aan en geloven niet dat wij dat gaan meemaken. We zijn al kapot van het geslenter en gereis en moeten ook nog eens om half zes op morgen vanwege de excursie naar Victoria. Als er om 10 uur vuurwerk is, zijn we nooit voor een uur of 1 vannacht terug op de camping, zeker niet met openbaar vervoer. En taxi's lijken ook schaars. We besluiten Stanley Park nu vanuit de bus te bekijken en maandag rustig terug te gaan.

Bij Robson Street stappen we nog een keer uit de bus om wat te shoppen. We kopen een paar kleine dingen en eten ergens nog een ijsje. Dan gaan we weer op de bus en laten we ons afzetten bij het station. We nemen de trein terug naar de camping en slenteren vanaf het station vermoeid terug. Om de voetjes even te verwennen, slepen we ons nog richting het zwembad. We zijn erg verwend wat betreft watertemperatuur en Albert draait al op kniehoogte om. Ik dompel me nog even onder in het frisse water en volg dan trouw mijn echtgenoot naar de hot tub, die wel lekker bubbelt bij 39 graden. Jummie!

Ik loop meteen door richting de damesdouches en zit dus om 20.00 uur al heerlijk gedoucht in mijn badjasje in de camper te internetten. Albert is op de bank neergezegen en de kids zitten buiten nog lekker te lezen. Het leven is nog niet zo slecht in Vancouver! Vanavond vroeg naar bed, want morgen is het héél vroeg dag. Misschien nog even een beetje ijs ... staat nog wat in ons kleine vriezertje

Zondag 6 augustus 2006

En ja hoor, het gebeurt! Op zo'n lange reis kan je er op wachten dat er een keer iets fout gaat met een geplande excursie. En niemand anders dan ik, kan er wat aan doen. Gisterenavond zijn we allemaal vroeg naar bed gegaan en ik lag al onrustig ... Met zo'n gevoel dat er toch iets niet helemaal klopte. Vanmorgen de wekkers (ja, in tweevoud op de mobieltjes) exact om 5.30 uur laten aflopen en om 6.25 uur stonden we aangekleed, opgetut en van ontbijt voorzien bij het kantoor te wachten op de bus.

Gelukkig waren we niet de enigen, dus die bus, die zou wel komen. En dat deed de bus ook. Alleen stonden wij niet op de passagierslijst voor vandaag ... Ik pak verontwaardigd die mail uit mijn broekzak en op het moment dat ik die man erop wijs dat we toch echt geboekt hebben voor August. 7 .... besef ik dat het August 6. is!!!! Mijn zeer ondersteunend en begripvolle gezin loopt verontwaardigd weg en ik probeer nog of er toch plek voor vandaag is. De chauffeur belt naar kantoor, maar nee, het wordt niks vandaag, geen ruimte. Ik ben pijnlijk op mezelf en op iedereen om me heen. Begon ik Canada net leuk te vinden, verknaal ik dit weer. We hebben onze hop-on, hop-off kaartjes al op morgen gezet en vandaag is het ontzettend druk in de stad met de Gay Pride en de vrije zondag in dit

lange weekend. En dan baal je gewoon even overal van: van de drukke stad, van de kinderen die eigenlijk braaf volgen, maar nooit eens zelf enthousiast zijn of initiatief tonen, van de kleine ruimte waarin we leven ... gewoon even alles. Terug in de camper heb ik het ijs- en ijskoud en zit ik te rillen op de bank. De sfeer is ook niet écht om warm van te worden. Albert voelt wel dat ik op het punt van instorten sta en stelt me voor dat ik even mijn bed in duik om op te warmen en te kalmeren. Ik verdwijn onmiddellijk en slaap nog een uurtje, op en af. Ik word wakker van Albert die ik hoor bellen met vriend Stereo (voor de niet-ingewijden, dit is een bijnaam) die vandaag jarig is en gefeliciteerd wordt. Ik stommel mijn bed weer uit en hoor dat Albert met de kids afspraken heeft gemaakt. Ze hebben geen zin om de stad in te gaan en Albert wil weleens met mij lekker samen weg. Dat klinkt mij ook niet gek in de oren en ze zijn, zeker op deze keurige camping met Nederlands management, veilig genoeg om samen te blijven. Ze glimpen al bij het idee dat ze hun eigen gangetje kunnen gaan en vooral twee laptops hebben om te internetten. Rond de klok van half tien trekken wij weer de wandelschoenen aan en gaan richting 'het dorp'. We kiezen er deze keer wijselijk voor om niet te lopen naar het station, maar de bus te nemen. Onze dagkaarten van 8 dollar per persoon zijn de hele dag geldig in elke vorm van openbaar vervoer hier. We wachten een kwartiertje bij de bus en praten ondertussen over ons misschien wel té goed geplande programma, waarbij enerzijds de boel aardig dichtgetimmerd zit en anderzijds de boel te erg vast zit om flexibel te zijn. We besluiten vanaf vandaag netjes gedane afspraken na te komen, maar verder per dag te bekijken of we wel of niet ergens blijven en rustig een camping afbellen of ergens anders heen gaan. Zolang we maar op de 19^e in Chowchilla aankomen, is er niks aan de hand.

De bus brengt ons in no time op Loughheed Station en we zitten de hele rit uit naar het eindstation Waterfront. Steeds komen er mensen bij in de Skytrain, die trouwens tot onze verbazing niet eens een bestuurder blijkt te hebben. Dat ding rijdt gewoon op de automatische piloot zijn rondjes met een ping-ping dame die aankondigt wat het volgende station is. Alles gaat super gestroomlijnd, in no-time zijn de mensen eruit en de nieuwe lading erin. Mensen met elektrische rolstoel rijden gladjes vanaf het perron zo naar binnen. Het wordt bommetjevol in de trein, maar wij hebben zitplekjes, dus blijven rustig zitten. Sommige mensen kunnen er gewoon niet meer in en moeten op de volgende trein wachten. We stappen uit en lopen naar Gastown, waar we vandaag rustig de stoomklok bewonderen vanaf het terras van Starbucks. We lopen de geijkte giftshops binnen en kopen rustig wat souveniertjes. Voor Carola: ik heb je BC- en Vancouvermagneetjes gevonden! Albert koopt de mooiste pet uit zijn verzameling en ik vul de oorbellencollectie aan met 'Maple-leafs'. Wat we zoeken, een paar lekkere truien voor onszelf en eventueel een warme spijkerbroek, dat vinden we hier niet. Als we een meisje vragen naar 'plus-sizes' verwijst ze ons naar Robson-street. Ja, duh, daar is de Gay Pride en daar is dus mooi geen doorkomen aan, wij blijven er weg. We twijfelen: we hebben Stanley Park nog niet rustig bekeken, maar aan de

andere kant willen we eigenlijk nu zonder kinderen ook weleens rustig écht inkopen doen en lekker rustig kunnen slenteren en passen. We kiezen voor het laatste en gaan met de Skytrain terug naar Metrotown. Daar zit de grootste 'mall' van West Canada, 470 winkels onder één dak. De metro terug is bijna leeg, dat is duidelijk vandaag niet de populaire kant op, voor de avond dan. Dan is er waarschijnlijk geen plekkie meer over.

In Metrotown slaan we onze slag! Ik koop een lekkere spijkerbroek die me zit als gegoten en twee joggingbroeken voor de koude avonden die vast nog gaan komen aan de kust. Voor Esmee koop ik in de zelfde winkel op de gok een hele gave broek in de uitverkoop met nog een paar shirts. Albert slaagt voor een paar frisse overhemden met korte mouw en een paar t-shirts en ik koop twee van dezelfde t-shirts (kan mij het bommen, staat niet op dat ze voor mannen zijn) en allebei kopen we een lekkere warme fleecetrui voor het whale-wachten. Naast een hartstikke leuk goedkoop horloge (allemaal 12 dollar!) vind ik nog mijn grote vangst! Al na de eerste week vakantie hier brak mijn geliefde Wolky-slipper in twee stukken. Ik loop er ook al ruim een jaar op en draag ze echt zomer en winter. Ik had nog getwijfeld of ik niet beter nieuwe kon kopen voor de vakantie, maar ja ... ze zijn niet goedkoop en ik dacht dat het nog wel kon. En laat ik nu hier in Vancouver exact hetzelfde paar vinden, zelfde maat, zelfde kleur (simpel zwart), helemaal goed! Het zijn de enigen in mijn maat, maar ja, genoeg is genoeg. Dat voetbed, die breedte, dat verstelbare bandje, helemaal zoals het zijn moet. Mijn zo slecht startende dag kan niet meer stuk!

We hebben ons nog even op het foodcourt gestort. Geweldige Amerikaanse uitvinding vind ik dat. Zo'n plein met allerlei fast-foodtentjes in een cirkel waar ieder kan nemen wat hij lekker vindt en dan toch gezellig bij elkaar aan tafel zitten, ik vind het nog steeds super. Bij ons ken ik dat alleen van Oberhausen in Duitsland, maar ja, daar hebben ze ook duidelijk zo'n Amerikaans/Canadees winkelcentrum nagebouwd. Kan ik me trouwens ook prima een dag vermaken en ik hou normaal helemaal niet van winkelen. Na een bord kip/friet van Kentucky Fried Chicken vinden we toch dat vitaminen hier aardig ondersneeuwen. Ik ga dus een flinke bak vers fruit scheppen bij een ander standje en neem er twee vorken bij. Samen prikken we watermeloen, mango, sinaasappel, ananas, kiwi en aardbei weg. Wat kan het leven ook weer leuk zijn.

Afgeladen moeten we terug naar de campground. We gaan naar de klantenservice en bellen daar een taxi. De aardige chauffeur brengt ons vlot terug naar de camping. Het ritje kost ons 25 Canadese dollars en scheelt heel veel sjouwen. Terug op de camping zijn de kids ook aardig vrolijk van hun dagje alleen. Ze vertellen dat ze oma gesproken hebben via MSN, die zijn we al een paar weken 'kwijt'. We bestellen pizza die keurig op de camperplaats bezorgd wordt. Wijs geworden na Las Vegas bestellen we nu geen 4 grote pizza's maar 2 mediums en zelfs nu is het voldoende. Esmee en ik gaan weer naar onze favoriete hobbyruimte, de wasruimte. We proppen vier machines vol en Esmee biedt aan om erbij te blijven. Ik ga terug om verslag te maken en als ik een uurtje later ook weer eens ga kijken, is ze al aan het was opvouwen. Ik strijk nog een paar dingen en ga dan de boel maar eens in de kasten werken. Daarna is het tijd om nog wat kaarten te schrijven, sommige mensen krijgen er meer dan één en sommigen krijgen er helemaal geen! Het is heel lekker zacht weer, we zitten nu nog buiten en ik dénk dat het ijsprogramma zo weer gaat starten.

Maandag 7 augustus 2006

Om half zes gaat weer de wekker. Deze dag moet het toch echt gaan gebeuren, ons dagje Victoria. We staan weer om half zeven opgewekt op de parkeerplaats, met nog een heel stel andere mensen. Er komt een busje van West Coast Sightseeing waarom zo'n dertig mensen in kunnen.

Al snel blijkt dat dit de ophaaldienst is. We worden met z'n allen in Vancouver gebracht en bij het Hyatt-hotel in Granville Street, stappen we op een andere bus van hetzelfde soort. We worden welkom geheten door Michael, onze chauffeur voor vandaag. Vanwege BC-day, de provinciale feestdag, is zijn vriendin Nicky vandaag ook mee. Beiden studeren aan Simon Fraser University in Vancouver en hij komt oorspronkelijk van

Vancouver Island en zijn ouders wonen nog steeds in Victoria. Dat belooft een gids die veel weet van de stad!

We rijden langs een aantal hotels en de bus wordt steeds voller. Het is heel leuk om onderweg steeds te horen wat er over 'de bak' aan elkaar gemeld wordt. Mensen worden opgehaald aan alle kanten en elke chauffeur heeft z'n eigen ritje. Het is heel rustig op straat vanwege de feestdag en Michael hoopt dat we de ferrie van 8 uur kunnen halen, zodat we een uur extra hebben op het eiland. We halen het nét niet, we mogen er niet op, ondanks dat de boot er nog ligt. Ach, erg is het niet. Er is een leuke giftshop, er is - natuurlijk - een Starbucks voor de koffie en we zitten prima. Buiten is het nog flink koud trouwens, dus de jassen gaan aan.

Net na half negen gaan we aan boord van de Spirit of Vancouver Island, een grote veerboot die ons naar Swartz Bay zal brengen. We vertrekken vanaf het plaatsje Tsawwassen. De overtocht duurt anderhalf uur. Op de boot is van alles: een giftshop (ja, natuurlijk!), een videospelletjesruimte, laptopaansluitingen in de businessruimte, een cafetaria (druk!), de onvermijdelijke Starbucks en allerlei dekken waar je buiten kan kijken en foto's kan maken. We nemen eerst wat drinken en gaan dan lekker buiten op het achterdek hangen. Ook zitten we nog een tijdje in een van de ruimtes waar gewoon een hele berg lekkere stoelen staan voor de overtocht. We arriveren om half elf in Swartz Bay, waar we weer aan boord van de bus gaan. Michael rijdt een mooie route over het eiland en vertelt heel veel. We ontdekken dat dit eiland het meest milde klimaat van heel Canada heeft en dat dit te danken is aan de Olympic Mountains aan de overkant, in Amerika. Die houden de regen tegen (daar is zelfs een tropisch regenwoud in Olympic National Park) en daardoor is Victoria vrij droog. De gemiddelde temperatuur ligt er zo rond de 22 graden in de zomer en in de winter rond de 6 graden. Vorst kennen ze amper. Er wonen nog vrij veel Aboriginals (ja, die zijn er niet alleen in Australië) en deze natives vechten nog steeds wel voor hun onafhankelijkheid en eigen rechten.

Michael rijdt ons naar de Butchard Gardens. Deze bijzondere tuinen zijn aangelegd door de heer en mevrouw Butchard, die eigenaar waren van de Portland-cementfabrieken. Ruim 100 jaar geleden begon mevrouw Jenny Butchard met de opknopbeurt van een oude steengroeve, de huidige Sunken Garden. Stukje bij beetje werden de tuinen steeds groter en mooier. Alles is nog steeds in handen van de familie, hoewel de oude mensen al lang niet meer leven. Er gaat geen cent bij aan subsidie of zo, maar met anderhalf miljoen bezoekers per jaar hoeven ze zich geen zorgen te maken. Ze wonen niet meer zelf op het landgoed, het woonhuis is omgebouwd tot restaurant, er is een geweldig mooie giftshop met hele mooie speciale artikelen, een winkel waar je zaden van de planten en bloemen van de tuinen kan kopen en er zijn natuurlijk de nodige toiletten en dergelijke. We lopen anderhalf uur rond in de tuinen en zijn vooral erg

onder de indruk van de baai waar een paar mooie oude schepen liggen en waar je zo de oceaan op kijkt. Een prachtig uniek plekje!

Wel ontdekken we hier ook iets wat ons niet echt bevalt: kuddes Aziaten. Hele busladingen lopen ons voor de voeten. Ze jassen echt in rijen dik overal doorheen, poseren schattig voor een paar foto's, keilen wat mensen ondersteboven om weer bij de groep te komen en zijn echt erg onbeleefd tegen anderen. Uit welk land ze komen zal ons worst wezen, maar gezellig zijn ze niet. Vancouver en omgeving wordt trouwens voor zo'n 24 procent bevolkt door Chinezen en bijna overal zie je ook allerlei bewijzing in Chinese tekens. Hele wijken zijn Chinees, ongelooflijk.

In giftshop kopen we een extra geheugenkaart voor onze kleine camera. De slordigheid sluipt er duidelijk in. De batterijen van de videocamera zijn leeg en de Olympus is keurig mee mét twee opgeladen batterijen en zonder geheugenkaart, die nog in de laptop blijkt te zitten. Gelukkig kopen Japanners ook Fuji-kaartjes en heeft de store zomaar een Xd-kaartje. Nu kunnen we tenminste naar Victoria!

Michael en Nicky gaan lunchen bij zijn ouders, terwijl wij na een korte uitleg van de stad afgezet worden bij de Inner Harbour. Wat een prachtig plekje is dat. Het is knus, gezellig, overzichtelijk, sfeervol en mooi! We kijken er wat rond en winkelen wat door het stadje heen. Overal zien we watervliegtuigjes opstijgen en landen. Voor 106 dollar per persoon kan je je in Vancouver laten brengen. Wij doen het maar niet ... we gaan lunchen op de bovenste verdieping van winkelcentrum The Bay en hebben daar een prachtig uitzicht over de haven en de landende en opstijgende 'floatplains'. Na de lunch gaan Peet en Esmee naar de haven terug en kijken nog even in het beroemde Empress Hotel. Wij gaan naar Grandpa's Antique Photo Studio in Wharf Street. We laten ons daar vereeuwigen als twee echte cowboys, compleet met pistolen, geweren en drank. We liggen helemaal in een deuk en kopen meteen maar een mooie lijst bij ons portret! Weer iets leuks om mee te nemen.

We wandelen terug naar de haven en vinden daar Peet en Esmee vrij vlot. De kids nemen een lekkere slush en Albert en ik wagen ons aan een 'frappe', een soort ijskoude koffiedrank die bij Starbucks heel beroemd is, maar waar wij met ons diabeteskoolhydratentik nog niet echt aan durfden. Het is veel minder zoet dan we dachten en het smaakt best!

Terug bij de bus, het is inmiddels vijf uur geweest, is het weer laden en rijden. Weer langs een mooie route langs de buitenkant van het eiland. We hebben prachtig zicht om Mount Baker, in Amerika, met de besneeuwde toppen. Wat een geweldig gebied is dit toch! De eilanden, het heldere water, de bergen, soms lijkt het net een droom!

De terugtocht is druk, veel meer mensen dan heen. We kiezen ervoor om even te wachten met eten, want mensen bestormen werkelijk de cafetaria en de buffetruimte. Om kwart voor acht (we varen tot half negen) is er een plekje voor ons bij het BC Pacific Buffet. Mooi! Dat is lekker, topeten aan boord, op de mooiste plek, met zicht op de zee, de eilanden, de zonsondergang en weer Mount Baker. We eten zalm, heerlijke kip in zoetzure saus, roastbeef, lekkere verse groenten, aardappelpuree, salade, broodjes en toe ook nog heerlijke dingen als cheesecake en rijstepudding e.d. Dit is topeten voor nog geen 20 Canadese dollars per persoon en zoals altijd is er drinken in overvloed en zit dit gewoon in de prijs (voor de Hollanders: we praten over ongeveer 15 euro per man).

Terug aan de overkant worden we weer door bussen gehusseld en rijden we nog een behoorlijk stuk door de stad. We nemen afscheid van Michael en gaan verder in een andere bus. Van de chauffeur horen we dat ze vandaag behoorlijk meer betaald krijgen (hij praat over het geld van een uur voor vijf minuten!), omdat het BC-dag is. Wij komen om 10 voor 10 aan op de camping en zijn kapotmoe. We duiken direct het bed in!

Dinsdag 9 augustus 2006

De wekker gaat wéér vroeg. We worden gewaarschuwd door de chauffeur van West Coast Sightseeing dat je bij de Amerikaanse grens soms in vijf minuten over bent, maar dat het ook makkelijk een uur kan duren. We vertellen hem dat we om 12 uur in Anacortes moeten zijn en hij adviseert ons om rond 8 uur weg te gaan. De wekker gaat dus op half zeven en voor acht uur zijn we weg, gepakt en wel. Het was een prima verblijf, hier in Vancouver en Vancouver heeft gelukkig ons wat negatieve beeld van Canada veranderd. Toch zijn we blij weer naar Amerika te gaan, dat land 'doet' ons wat meer. We nemen de Transcanada Highway East richting het oosten en gaan dan bij Surrey de snelweg af om binnendoor te rijden naar de grens. Dat lijkt ons handiger dan de andere kant op, want richting Vancouver staan behoorlijke files de stad in. We rijden door een leuk gevarieerd gebied vol met fruit en vollegrondsgroenteteelt. Bij veel boerderijen zie je borden waaruit blijkt dat ook hier huisverkoop gedaan wordt. Hier en daar zien we ook nog een tuinentrumpje. We arriveren dik voor 9 uur bij de grens en worden direct opzij gezet. We krijgen onze

paspoorten weer mee, een oranje briefje onder de ruitenwissers en moeten naar de 'check'. Daar vangt iemand ons op en vertelt ons dat we naar binnen moeten, allemaal de camper uit en melden bij de balie, met het oranje briefje. We gaan braaf naar binnen en melden ons. De douane-ambtenaar stelt ons een aantal standaard vragen: waar kom je vandaan, wat deed je in Canada, waarom ga je weer naar Amerika en waar ga je naar toe als je Amerika weer verlaat. Nou ... gewoon, naar huis en de rest is allemaal vakantie. Hij vraagt ons of we weten dat er geen vlees (behalve varkensvlees) aan boord mag zijn en ook geen planten en groenten. We geven keurig bevestigend antwoord en dan gaan ze met z'n tweeën de camper doorzoeken. Wij mogen op een houten bankje wachten. Aan de muur hangen grote posters met tekst waarop staat waarom dit allemaal zo moet. Bescherming van het land tegen terrorisme en trots op Amerika enz., allemaal heel begrijpelijk. Binnen een paar minuten mogen wij weer terug naar de camper en op pad.

We zijn blij dat het vlot ging, we hebben niet ontbeten en zien uit naar een goed ontbijt en een Amerikaanse winkel om de voorraden aan te vullen. We komen al vrij snel bij een Denny's in Ferndale en genieten daar weer van de (in dit geval zelfs behoorlijk overdreven) vrolijke bediening. De dame in kwestie heeft vast een plezierige nacht gehad of zo ... Na het ontbijt bel ik naar Anacortes om te vragen waar we precies moeten zijn voor onze whale-watch afspraak. We twijfelen een beetje en Albert is ook heel beroerd van de pijn. De zeelucht, het vocht, de lange uren in de bus, het vele slenteren, het is voor hem allemaal gewoon te veel. De bekende verkramping van zijn schouders, linkerarm en hele borstkas heeft hem vannacht uit zijn slaap gehouden van de pijn en het wordt niet veel beter vandaag. Als ik bel, blijkt dat ik (alweer) een foute reservering gemaakt heb: we gaan niet op de gesloten Island Explorer maar op open Island Whaler. Zo'n open geval waar je een overall bij aan moet en dan uren op een bankje op zee zit. No way, ik pas niet in de overall en Albert kan zo écht niet de zee op vandaag. Ik overleg met de achterban en bel dan terug en vraag heel vriendelijk of we de reservering kunnen cancellen. Nou, eigenlijk niet, maar vooruit ... Er is wel plaats op woensdagmiddag of donderdagochtend. Ik durf het niet aan, eerst maar eens kijken hoe het verder gaat ... Bovendien moeten we dan vanuit Seattle weer naar Anacortes en daar hebben we ook niet echt veel zin in. Ooit zullen we best nog eens walvissen zien, maar deze keer niet, ben ik bang. Wordt weer een keer verplicht naar San Diego voor Shamu!

We rijden verder naar onze camping in Bothell, een half uurtje boven Seattle. Onderweg bespreken we dat we eigenlijk hier wel een dag extra willen blijven, gewoon lekker rustig aan doen en dan Sequim en het Olympic National Park schrappen uit het programma. Peet is ook niet helemaal fit en Albert moet gewoon zijn rust nemen. Bij aankomst op de camping reserveren we meteen de derde nacht erbij. En dat lijkt een hele goede keus, als je gaat voor rust! Het is hier werkelijk prachtig. Rond een heel lang langwerpige meer staan heel veel campers, maar niemand heeft

last van elkaar. Alle campers staan bijna met de achterkant tegen het water aan en we worden direct verwelkomd door de familie Eend. Ze scharrelen brutaalweg rond de tafel en onder de camper, heel leuk. Albert gaat direct een uurtje of wat plat en wij pakken de laptops en de boeken en gaan lekker buiten zitten. Ik 'vang' Magda online en klets even lekker bij met haar. Ik kan het daarna niet laten om ook op de bank even een uiltje te knappen. Via de camping krijgen we het adres van Enterprise Rent-a-Car. Zij hebben een afspraak met de camping en we kunnen op hun zakelijke account een auto huren. We spreken af dat we de volgende dag om 9 uur worden opgehaald door iemand van de verhuur.

Verder houden we het kalm. We bakken een paar lekkere biefstukken op de BBQ, aardappelsalade, stokbroodje, lekker verse meloen erbij. Jammie. Vakantie. De familie Eend mag niet gevoerd worden, maar hapt zo af en toe stiekem een stukje brood mee.

Vanmorgen was het wéér op tijd dag. Zo rond half acht ging de wekker weer en kregen we weer het ritueel van douchen (wat ik trouwens nog steeds meestal lekker in de eigen camper doe), optutten, nieuws uit Nederland kijken op de laptop, kinderen aanjagen en ontbijtje maken. Net na 9 uur stond Jerry van Enterprise bij ons met een knalgele pickup-truck. Hij nam ons mee naar Bothell, waar vlot een auto geregeld werd. We hadden gevraagd om een full-size, maar kregen na overleg een pickup mee. Deze blauwe Dodge is best een geinig dingetje om mee te toeren, niet luxe, maar wel vlot. Het brengt ons in elk geval snel en handig waar we zijn moeten.

Om kwart over tien stonden we bij Boeing op de parkeerplaats. Precies op tijd voor de tour van half elf. Alles inleveren of in de kluis: geen telefoons, geen tassen, geen camera's, niets mocht mee naar binnen. De officiële uitleg was dat dingen die over de reling van het kijkplatform kunnen vallen vliegtuigen kunnen beschadigen, maar 11 september werd later ook wel genoemd. Pure veiligheid dus en het voorkomen van welke vorm van bedrijfsspionage dan ook. We kregen eerst een film te zien over de verschillende vliegtuigen, daarna een filmpje over het in elkaar zetten van een Boeing 777 en daarna gingen we de bus in. De bus bracht ons bij de

assemblagehal van het bedrijf waar de 747, 767 en de 777 worden gemaakt. De 737 wordt gemaakt in Washington. Het duizelt ons echt van de cijfertjes van hoe groot, hoe duur en hoeveel alles wel niet is. Wat ik wel onthouden heb, is dat de bewuste hal 75 voetbalvelden groot is en daarmee het allergrootste gebouw van de wereld. En dat geloof ik graag! Na de tour zijn we nog in het Future of Flight-gedeelte geweest, wat voornamelijk gaat over de volgende jaar te bouwen Boeing 787, de nieuwste op het gebied van passagiersvervoer. Moet erg mooi worden! Wij hebben geen enkele foto, want onze camera's lagen veilig in de camper, gewoon vergeten dus.

We rijden dus terug naar de campground, hebben werkoverleg over wat nu en besluiten dan mét camera's naar Pike Place Market te gaan. De heren zijn nog niet echt fit en we willen niet te veel, dus houden we het bij deze ene 'attractie'. Dit is erg leuk trouwens, vooral ook omdat we op de TomTom er lekker binnendoor naar toe rijden met onze Dodge. We snuffelen een paar uurtjes rond, eten een lekkere salade en genieten van Seattle. Mooie stad! Veel water, veel groen, heel ontspannen. Morgen meer Seattle!

Voor vandaag houden we het gezien. We doen nog een paar boodschappen in het winkelcentrum vlakbij de camping en gaan dan lekker eten bij Applebee's. Dit restaurant vinden wij buitengewoon gezellig en vooral erg goed. De kaart is veel gevarieerder dan bij de meeste 'tenten'. Na afloop laad ik, zoals een goed Amerikaanse betaamt, samen met Peet de laadbak van de pickup vol met vuile was en ga naar de laundry. Nou, niet alleen ik dus, ik kan aansluiten in rijen van 10. Geen zin, dus ik ga weer net zo vlot terug, morgen weer een kans. We zitten nog heel even buiten, maar het is al over half negen en best koud. Peet kruipt onder een warme douche in de camper, hij is echt niet lekker en Esmee gaat de wandeling richting campingdouches aan. Albert en ik .... zitten ieder achter een laptop. Eens kijken of ik jullie zo nog wat foto's kan laten zien van deze dagen.

Woensdag 10 augustus 2006

En, wat hebben jullie vandaag gedaan? Nou, niks! Was het leuk? JA!

We stonden vanmorgen op en het regende. En het bleef regenen. Dus wij de pickupbak vol met was geladen en samen naar de wasruimte hier. Waren niet de enigen die dachten dat dat wel handig was vandaag, maar de dame voor ons, was net 3 machines aan het leeg halen. Dat kwam dus even heel mooi uit! Er stond er nog een leeg, dus Albert en ik driftig aan het sorteren en meteen 4 machines gevuld. Dacht je dat toen alle was weg was? No way, we hadden nog een bonte was over plus een nieuw overhemd van Albert, knalrood, wat dus even een aparte machine nodig had.

Wassen gaat hier snel. Zo'n machine doet er ongeveer 20 minuten tot een half uurtje over. Het gaat hup in een grote tobbe, wasmiddel erbij (of eigenlijk gooi je dat er eerst in) en draaien maar. Je kan kiezen tussen warm, minder warm of koud. En als je wil dat je witte was echt schoon wordt, wacht je tot de bak vol water zit en kiep je er een scheut 'bleach' bij. Je moet er dus even bij blijven en op een campground als dit, blijf je er ook bij tot het klaar is, want je moet vechten om een droger. Gelukkig hebben we goed geslijmd met de mensen voor ons, want zij deden er alles aan om hun vier drogers zo snel mogelijk zo te sorteren dat er voor ons ook een paar leeg waren. Een goed uur verder zat al onze was in vier drogers en konden wij eindelijk gaan ontbijten. Ondertussen was het erg gezellig geweest, veel gepraat en zelfs het fotoboek van Nederland erbij gehaald. Dat is zo leuk aan campings, je hebt altijd praat. Trouwens: meer in Amerika dan in Canada, dat viel ons wel heel erg op.

Na het ontbijt scheuren Albert en ik in de pickup weer terug en gaan we drogers leeghalen en de was vouwen, sorteren en weer inpakken. Strijken doen we alleen het hoognodige en aangezien ik nu maar twee overhemden te strijken heb, hang ik ze op een hangertje 'tot ooit'. De was komt hier veel gladder uit de grote gasdrogers dan bij ons uit de droger. Je hebt hier ook wasserettes genoeg waar je niet eens een strijkplank ziet. En eerlijk gezegd heb ik nog nooit iemand zien strijken in dit land, behalve mezelf.

Na deze opruimactie bellen we naar Saskia en krijgen we ook buurvrouw Annie nog even aan de telefoon, via MSN. Ze vond het wel spannend, zo'n hoofdding op, maar het werkte prima. Gelukkig knapt ze heel erg op na alle ellende na haar darmperforatie en werkt ze zelfs al weer wat in de tuin en is het ziekenhuisbed na maanden eindelijk uit de kamer. Peet en Esmee zijn allebei wat griepiger en gammel en het is duidelijk dat die liever in de camper blijven. Het valt niet altijd mee om twee pubers gaande te houden op zo'n lange reis, daar waren we van te voren al bang voor en het blijkt ook niet altijd goed te gaan. We kiezen ervoor om er geen heisa over te maken, maar gewoon samen op stap te gaan. Het is bewolkt, maar wel droog. We laten het plan om naar Space Needle te gaan vallen, waarschijnlijk zie je er net zo veel als van de Euromast bij mist: niets. We zijn het toeristische 'moeten' een beetje zat en doen wat we zo graag doen: toeren daar waar de gewone mensen wonen. We pikken een punt op de kaart en zetten de TomTom op 'vermijd snelwegen' en gaan gewoon rijden. Je komt dan op de leukste plekken. Zo zien we deze keer het havengebied van Seattle, het gebied rondom de luchthaven met alle Boeing-gebouwen, wat gore gebouwtjes en een benzinstation waar we tanken wat geen wc blijkt te hebben ... (lijkt de Hema wel in Nederland, daar hoeft het personeel ook nooit).

We rijden helemaal tot onder Seattle en gaan via de oostkant van Lake Washington weer terug. Het valt ons op dat de westkant veel rommeliger en armoediger is dan de oostkant. Daar gaat de uitdrukking 'je kan wel

zien waar het geld zit' duidelijk wel op. We zien prachtige tuinen, mooie parken en dure huizen. Overal zitten de standaard winkelcentrums met minimaal één grote supermarkt, wat kleinere winkels, een pizzeria, een of meer eettententjes als Dairy Queen, Jack-in-the-Box, Wendy's, Denny's of Taco Time en minstens één Starbucks. Die koffieketen heeft Amerika én Canada volledig veroverd en ze zitten werkelijk overal. We stoppen bij een Starbucks en nemen een lekkere koek en een regular coffee. Die rotkoffie is zó ontzettend heet! We nemen de bekers mee in de auto en rijden verder. Pas na een kwartier durf je ze weer aan te raken.

Rond een uur of vier zijn we terug bij de camping. We kijken de voorraadkasten na, vragen de kids of ze zin hebben in barbeque en gaan weer naar de supermarkt om boodschappen voor het eten te doen. Daarna is het tijd voor een barbeque met allerlei lekkere dingetjes. De zon schijnt er nog lustig op los en het is heerlijk na de regen van vanmorgen.

We hebben bijna niks van de standaard toeristische dingen gedaan in Seattle, maar wij zijn geloof ik ook een beetje anders dan anderen. Wij genieten vooral van het leven van de gewone Amerikaan. Huizen kijken, winkels kijken, vooral veel auto's kijken en de vrachtwagens zéker niet vergeten. Ach, als wij het maar leuk vinden.

Morgen naar Westport, aan zee!

Vrijdag 11 augustus 2006

Ja, daar zitten we. Op een hele gezellige drukke familiecamping met heel veel gezinnen met kinderen. Het is hier weekend, we zitten aan zee en het is hier stikgezellig. En ik heb geen zin om verslag te maken. De groeten, ik heb vakantie !

Zaterdag 12 augustus 2006

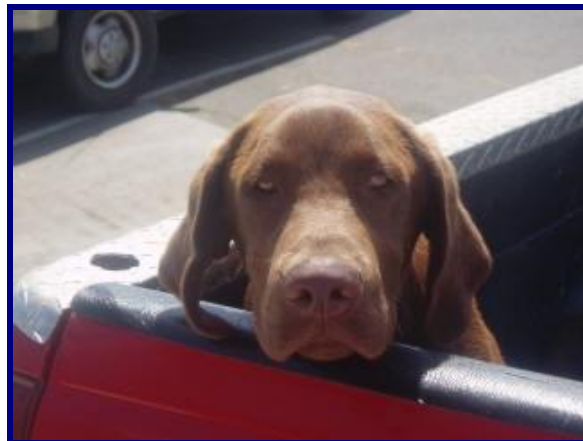
Dikke sweaters, capuchons over de oren, korte rokjes, t-shirtjes, hemdloze mouwen, trainingsjacks ... een variatie van kleding zie ik hier als ik buiten kijk! Wij zitten allang binnen, watjes zijn we, we vinden het hier buiten veel te koud 's avonds. Het is volgens weather.com nu 14 graden hier.

De speeltuin waar we uitzicht op hebben krioelt nog van de kinderen, in leeftijd variërend van 2 tot 20 jaar. De jongste vermaakt zich op de wipkip en de oudsten spelen een partijtje basketbal. Allerlei kids zie je hier. Snelle jongens mét fietshelmen op scheuren over het terrein, een hele grote Afro-Amerikaanse knul met zo'n typische veel te grote en te korte basketbalbroek bewaakt de basket met z'n leven, hispanic girls in sexy topjes dagen de jongens uit en op straat wordt wat overgegooid met een baseball. Het Amerikaanse leven in een notedop speelt zich hier op de camping af. Stonden we gistermorgen nog in Seattle op een typische full-timerscamping, hier is het jonge spul vertegenwoordigd. Je ziet ze hier veel, mensen die wat ouder zijn, hun huis verkocht hebben of er alleen in

de winter wonen. Ze kopen gigantische motorhomes of fifth-wheels voorzien van allerlei gemakken en heel luxe uitgerust. De meesten zul je niet eens tegenkomen in de wasserette bijvoorbeeld, die hebben echt alles aan boord, ook wasmachines. Ze zijn heel erg gesteld op hun privacy en de campings waar zij staan hebben keurig afgescheiden ruimtes, zodat je elkaar zeker niet in de weg zit. Het is er heel rustig, je ziet alleen de hele dag mensen met kleine hondjes lopen. Met de nadruk op klein, want groot is natuurlijk toch niet handig in een camper en het is ook 'mode', denk ik. Nog nooit zoveel Yorkshire-terriërs en poedeltjes gezien als hier! Jack Russels zie je hier niet, die moeten nog komen denk ik of ze zijn te druk voor een rustige camping. Veel mensen hebben trouwens ook een kat. Een keurige kat, meestal langharig, aan een riempje of in een tuigje.

Hier achter ons ligt een luie hushpuppy-hond, zo'n lange platte met van die hele grote oren, te mopperen als er niemand over z'n kop krabbelt. Voor wie het stuk van Albert net gelezen heeft: die hond moet in die caravan mét die vier vrouwen en die man. Dat het allemaal past! Er is hier ook een zwembad en regelmatig zie je mensen met handdoeken, badeendjes en zwembandjes voorbij lopen. Brrr, het is hier ook overdag maar net 22 graden, mij te koud voor het zwembad.

Nee, na onze luie dag gisteren, zijn we vandaag weer actief (nou ja, beetje) geweest. Na een goede uitslaapsessie, wat trouwens de pest is voor mijn rug, maar daar heb ik thuis ook last van, zijn we op het gemakje op gang gekomen. Koffie, ontbijtje, beetje opruimen, lekker douchen en daarna naar de enige supermarkt in dit dorp.

Eerst maar eens over het dorp: we zijn gisteren vanaf Seattle deze kant op gereden en na een mooie rit door de uitlopers van het Olympische gebergte reden we richting kust. Na de grote plaats Aberdeen leken we echt 'in the middle of nowhere' terecht te komen. De huizen werden steeds armoediger en hier in het dorp aangekomen, was het echt alsof de tijd 100 jaar had stilgestaan. Man, man, wat een zootje. Vervallen huisjes, scheve gordijntjes die in geen jaren een sopje gezien hebben, auto's waar de verf vanaf is en bumpers met touwtjes zijn vastgebonden: hopeloos.

Het is natuurlijk keiromantisch om te zien, maar ik hou mijn hart vast voor de campground ...

We rijden de campground voorbij en gaan eerst eens kijken naar wat Westport nu zo leuk moet maken. En dat valt absoluut niet tegen! Er is een leuke haven met winkeltjes, mooie boten, restaurantjes en veel levendigheid. We besluiten toch maar te blijven en rijden naar de camping. Daar worden we ontvangen in een heel druk en vol winkeltje met ontzettend veel 'hebbedingetjes'. De ontvangst is vriendelijk en het winkeltje bruist van leven. We krijgen site nr. 98 toegewezen, tegenover de speeltuin en het tentenveldje. We maken ons kampement op en zien wel dat het hier niet saai is. Alleen de camper en buitenplek van de buren is al een kijk waard. Er staat een gigantische aanhangwagen die ze blijkbaar als schuur gebruiken, want regelmatig duikt er weer een in om spullen weg te zetten of te halen. Kinderfietsjes, de standaard gigantische barbeque, de slowcooker, een berg schoenen, alles duidt op een actief gezinsleven. Natuurlijk ontbreken de standaard koelboxen niet, niet één maar een stuk of drie.

We gaan er eens goed voor zitten buiten en besluiten dan toe te geven aan de vermoeidheid die ons allemaal een beetje overvalt. Peet en Esmee zijn een beetje griepig en ook wij zijn niet vrij van hoofdpijn. Albert valt op de bank in slaap en ik duik lekker een paar uurtjes het bed in. Tegen zes uur worden we wakker. Peet en Esmee lopen naar de overkant van de straat en halen een folder van de plaatselijke Italiaan. We kiezen voor een medium Hawaii Pizza voor mij en Esmee en twee spaghettischotels voor de mannen. De kids blijven bijna een uur weg, de Italiaan blijkt erg geliefd. Geen wonder trouwens, want we hebben een voortreffelijke maaltijd met goede salades en heerlijk garlic bread.

De avonden zijn hier om te lezen, tv te kijken en te internetten, want buiten is het gewoon koud! Al lijken die kids in de speeltuin er nog steeds geen last van te hebben. Albert en ik hebben nog wel lekker gewandeld en héle leuke truien gekocht voor Albert en de kinderen. De mevrouw van het winkeltje vraagt honderduit over Nederland en onze paarden, dus we halen het fotoboek er maar even bij.

OK, terug naar vandaag, want daar was ik voor ik over het dorp begon en onze dag van gisteren er automatisch bijkwam. De supermarkt viel niet tegen, we hebben er voor een dag of twee boodschappen gedaan en zijn daarna naar de haven gereden. We hebben de zee vanaf de pier bekeken en de stranden maar gelaten voor wat ze zijn. De haven hebben we helemaal afgelopen, waarbij we zelfs een leuk zeehondje hebben zien zwemmen. In de giftshop op de vispier kopen Albert en ik leuke hoeden die we in Canada al gezien hadden, maar die hier véél goedkoper blijken te zijn. Ook kopen we nog een paar hebbedingetjes voor thuis.

Na een paar uur gestruind te hebben, vallen we binnen bij de Half Moon Bar & Grill. Omdat we kinderen bij ons hebben, worden we zorgvuldig uit de buurt van de bar geplaatst. In Canada hadden we verschillende restaurants waar we niet binnen mochten omdat er jongeren bij waren! Ook bij Applebee's in Seattle mochten we niet in de bar-sectie eten, maar wel 10 centimeter verder. Heeft alles met die alcoholwet te maken, die soms wel overdreven streng is, naar onze inzichten.

Over Half Moon Bay zal ik niet te veel zeggen. Het eten was inderdaad voortreffelijk, maar de bediening was een beetje 'overactief', zoals Albert al schreef. Betaal je je in Nederland scheel voor een colaatje, hier blijven ze maar bijschenken. Zelfs al heb je vier bomvolle glazen, dan komt er nog wel een kan op tafel voor 'just in case'. Vandaag was het echt overdreven. Ze liepen met drie man sterk om ons heen bij te vullen, zowel het water als de cola. En dan worden wij dus mélig! Albert zegt dan in het Nederlands tegen zo'n watermeiske: 'nee kind, wij hoeven écht geen water'. Kind kijkt of ze water ziet branden en zegt dan braaf: 'Do you want more water?'. Nou, dan bescheuren we het dus. We waren écht te melig, maar hadden wel lol. Zodra we bij de camper aan kwamen vloog Albert naar de wc, hobbelen als een eend, want zijn blaas zat te vol, volgens hem. Is hij net binnen, horen we een knal! 'Ijksklontje blijft hangen', was de uitleg ....

Nou ja, de meligheid zat er goed in. Leuk moment om te gaan kijken bij de plaats waar iedereen z'n bootje te water laat. Altijd goed voor lachwekkende momenten volgens onze campingmevrouw. Helaas ging het vandaag eigenlijk allemaal wel van een leien dakje, die boten die vanaf die aanhangers af moesten. Jammer!

Zo, de speeltuin loopt leeg, ik stop ermee. Tot morgen!

O ja, nog even: onze foto's lopen vaak over van trucks, auto's en nog meer auto's. Kunnen wij niks aan doen, is een tic. Vandaag viel het weer op hoeveel pickups hier rijden! Ongelooflijk, in alle soorten en maten en vooral ook van álle bouwjaren. Je ziet er hier zat van zo'n 20 of 30 jaar oud, flink roestig en erg antiek, maar wat rijdt, dat rijdt!

Zondag 13 augustus 2006

We hebben ons ritme weer helemaal teruggevonden, lijkt het wel. Na een dip vorige week, loopt alles nu weer gewoon 'lekker'. Vanmorgen zo rond 8 uur voelde ik dat Albert de kachel flink aan het opstoken was. Het is hier 's nachts goed koud en slapen zonder verwarming lukt prima, maar het is wel lekker als voor het douchen en de ochtendkoffie de tent lekker warm wordt.

Ik was eigenlijk te lui om m'n bed al uit te komen en heb me nog een paar keer omgedraaid. Tot rond 9 uur Albert binnen kwam om te vragen wat

mijn moeders wachtwoord voor onze fotosite ook al weer was ... Zucht, moeders en wachtwoorden en computers, het blijft lastig!

Ik toch maar het bed uit, want mijn moeder is zo druk met het opruimen van het huis van Frans (haar vlam sinds een aantal maanden) dat we haar amper meer spreken. Over ruim een maand krijgen ze de sleutel van hun nieuwe appartement en dus is het nu topdruk. Tja, en wij helpen niet, want wij zijn op vakantie. Kunnen wij niks aan doen, dat ze een week voor onze vakantie nog even tegen een leuk huis aanlopen, toch?

Na een half uurtje bijkletsen, geheel gratis via MSN Live Messenger, bellen we Saskia thuis. Ook haar vragen we om MSN even aan te zetten en ook dit gesprek duurt wel een half uurtje. Ons meisje heeft het niet echt gemakkelijk nu ze alleen zit, hoewel ze zelf de beslissing heeft genomen dat dit beter voor haar is. Ze verzekert ons dat ze het prima redt en dat ze hele lieve mensen om zich heen heeft. Wij bellen later nog even met Jeroen, die samen met Suzan en de kinderen met Saskia naar de paarden op Blakheide is gaan kijken vandaag. Hij belooft ons de foto's van vandaag zo snel mogelijk online te zetten. Nu we toch aan de bellerij zijn, bellen we ook Coby nog maar even, zodat we weer helemaal bijgepraat zijn. Het zal deze week best gezellig worden in Beesd met de komende Landgoedfair en de menwedstrijden. Saskia krijgt Kelly en Ivana te logeren en ook Jacqueline heeft zich al gemeld. Leuk!

Ondertussen is het een uur of elf en gaan wij na een klein ontbijtje eens aankleden en zorgen dat we op stap kunnen. Peet is nog steeds niet lekker (en verwacht Jacqueline op MSN) dus die blijft 'thuis'. Prima, ook goed, Esmee gaat lekker met ons mee. We doen vandaag eens sportief en lopen naar de haven. We beginnen deze keer bij de bootlaunch, waar mensen weer druk zijn met allerlei boten die de zee op gaan. Vissen is hier een grote hobby van velen! We liggen in een deuk als opa, oma, nog een dame en de mama van 2 kotertjes heel veel moeite doen om een boot op een aanhanger te krijgen. Het gaat allemaal moeizaam. De kotertjes zitten een metertje voor ons heel zoet toe te kijken. Op het moment dat de boot eindelijk bijna op de trailer ligt, horen we ineens een helder stemmetje roepen: "Mum, I have to go the bathroom". Wij liggen dubbel en Albert mompelt: "Just a minute honey, not now" en ja hoor, daar komt oma: "Just a minute Patrick, not now, mum is busy right now". De kleine zucht een keer en haalt zijn schouders op. Het was zo'n komisch moment! Voor de duidelijkheid: achter het stuur van de auto die alles aan de kant moet trekken, zit de moeder van de kinderen.

We wandelen terug naar de camping en vinden daar een heel ander beeld dan vanmorgen. Heel veel mensen blijken vertrokken te zijn. Dit is duidelijk een weekendcamping waar veel mensen op vrijdagmiddag komen en op tijd op zondag weer vertrekken. We zien hier ook bijna alleen maar kentekens uit Washington, dus veel mensen lijken uit de buurt te komen.

Ik gok erop dat ook de wasserette weleens vrij zou kunnen zijn nu en heb gelijk. Esmee bewaakt de drie lege machines, ik haal met Peet de was op en laat hem even mee sjouwen. Ik vul de machines en voel een hypootje naderen. Peet haalt mijn meter uit de camper en brengt meteen geld mee voor noodvoer uit het winkeltje. Mijn 3,8 rechtvaardigt dat ik met de kids een rol Pringels deel. We knabbelen ze op met een blikje Diet Coke en na een half uur gaat de was de drogers in. Wij gaan terug naar de camper en zo heb ik voor het eten alles in de kasten. De komende twee dagen hebben we enkele overnachtingen en ik heb de boel maar graag aan kant.

Albert steekt de barbeque aan en gaat met een dikke trui aan buiten zitten. Het is hier 's avonds erg koud! Ik marineer de kip en biefstuk met teriyakisaus. Teriyaki is hier heel populair en ook erg lekker. We eten er peultjes met worteltjes bij met gebakken aardappeltjes en appelmoes. Het is een eenvoudige lekker maaltijd!

Vanavond bij de koffie hebben we voor het eerst een stukje worteltjestaart op sinds we hier zijn (toch?). Het was jammie lekker! Morgen staan we vroeg op voor een lange rit langs highway 101, de beroemde weg langs de kust met zijn vele bochten. We herinneren ons de mooie rit uit 2002 ten zuiden van San Francisco en zijn benieuwd naar hoe dit stuk zal zijn!

Maandag 14 augustus 2006

Brrr, het is hier koud! Veel te koud! We zitten nu in Lincoln City, Oregon. Na een mooie rit langs de kust vandaag, zijn we eerst gaan shoppen bij het Tanger Outletcentrum hier in de stad. Peet heeft wat spijkerbroeken en leuke shirts gescoord bij Levi's en ook Albert en ik hebben bij de grote maten nog wat gevonden. Verder hebben we twee knalblauwe (kobalt!) koffers bij Samsonite gekocht om alle nieuwe aanwinsten in mee te kunnen nemen. Dat wordt weer heftig sjouwen, we gaan met zes koffers en een grote reistas huiswaarts ... laat het busje maar komen.

Op de KOA aangekomen blijkt dat)\$)(*@)*#))(*#@)*@ weer die boeking niet is doorgegeven door het hoofdkantoor. Wij hebben er onderhand de sik van, na alle beloftes van Jan Doets. De kans dat we daar nog een keer boeken is minimaal en KOA's mijden we voortaan als de pest. We laten ze dat ook direct weten in een mail. We pakken hier een plaatsje met water en electriciteit, maar zonder dump. Het is op zich best een leuke kleine camping, maar het is hier zo koud! We zitten al vroeg binnen omdat het buiten te fris is. Na het eten (gebraden kip, zo uit de supermarkt) kijken we op internet hoe het met de komende dagen zit. We hebben nog drie overnachtingen langs de kust geboekt plus één in Cloverdale. Hoewel, die laatste boeking is dus ook niet doorgekomen, blijkt na een telefoontje. KOA he? Ik vertik het om alsnog daar heen te gaan en samen besluiten we helemaal de kust te gaan verlaten.

Peet is al een paar dagen ziek en loopt te klapperen van de kou. Esmee hoest en ook Albert en ik zijn niet honderd procent fit. We besluiten zo snel mogelijk in Californië en bij de zon te komen. Een paar extra dagen in Chowchilla klinken ook wel erg aantrekkelijk ... We kijken wat naar de route en besluiten om morgen zo vroeg mogelijk op pad te gaan en een hele lange rijdag te maken. Ergens in de buurt van Lake Shasta of Red Bluff moeten we dan wel uit kunnen komen. Ik heb het telefoonnummer van een mooie camping in Red Bluff. Vanaf daar kunnen we in vier uur tijd woensdag bij Dick en Elly zijn. Zo maken we nog mooi de verjaardag van Dick mee donderdag. Morgen maar eens bellen of dat niet erg hun plannen in de war gooit. Voor vanavond: lekker op tijd gaan slapen! De voorspelling voor Red Bluff morgen: 36 graden Celcius ....!

Dinsdag 15 augustus 2006

Kom je van de kapper, blijkt er net een Albertje Kretiek online gegaan te zijn. Tja, wat valt daar nog aan toe te voegen? Het is hier inderdaad heerlijk in het Californische zonnetje. Zo'n 32 graden, luchtvochtigheid van 35 procent (dat is dus in het geheel niet benauwd), helder blauwe lucht, zacht windje ....

Als weer perfect kan zijn, is dit het! We zitten in de schaduw van onze eigen camper en vermaken ons op dit moment met het luisteren naar de truttige Amerikaanse moeder die met haar twee kids aan het zwemmen is. Een echte 'o look how perfect I am' mummie. Nou, ik ben niet perfect, ik word af en toe pisnijdig op die kids, maar ze zijn nog steeds niet weggelopen;-)

Wat kan een mens opknappen van zon! De weg van Washington naar Lincoln City was mooi en ook leuk. Veel artistieke huisjes, ontzettend veel troep en armoe, want dat is hier verschrikkelijk en soms ook mooie huizen. De kust is niet echt geweldig in Washington, het is vooral veel modder en wrakhout. Overall zien we bordjes met waarschuwingen voor tsunami's en aanwijzingen welke kant je op moet als er een tsunumi zou komen. In Astoria gaan we een gigantische brug over naar de staat Oregon. Daar verandert ook het beeld van de kust. Het wordt grillig, met prachtige uitzichten, grote rotsen die uit de zee komen en prachtige golven. We stoppen hier en daar om wat foto's te maken. We voelen dat het koud is, waterkoud. Daarnaast hangt overal weer die bruinige mist, rook van bosbranden verderop. We rijden door naar het outletcenter en later dus naar de campground weer we weer voor joker staan, door de KOA-organisatie. Albert baalt als een stekker en laat dat duidelijk merken, we barsten van de kou, we hebben het gewoon niét naar onze zin. En die constante rook overal maakt het zeker niet beter.

De rijdag van gisteren heeft ons enorm goed gedaan. We zagen het weer steeds beter worden, we kwamen in een prachtig gebied terecht, want zowel Oregon als Noord Californië zijn geweldig. Ik hou zo van Californië .... wat me als meisje van 17 al als een bliksemschicht is ingeslagen, is

nooit overgegaan. Op een of andere manier zit deze staat me in het bloed. We hebben deze reis heel veel gezien en heel veel gedaan en ook Colorado, Utah en Montana hebben me heel veel gevoel gegeven, maar Californië voelt een beetje als thuis.

We zitten hier op een hele mooie campground, lekker weer gras onder de voetjes, mooi betonvloertje bij de deur, zwembadje en wasruimte op tien meter afstand, het is allemaal heerlijk. We hebben gisterenavond superlekker gegeten bij Green Bar, hier op zo'n 100 meter afstand. Net zo ver als de supermarkt en nog wat winkels, waaronder dus een kapsalon. Peet en ik staan er weer keurig op, we kunnen morgen zo verschijnen bij Dick op z'n verjaardag. We hebben gisteren gebeld of we welkom zijn, want eigenlijk zouden we zaterdag pas komen. Dick is heel verheugd dat we eerder komen en van Elly weten we het niet, want ook zij komt pas woensdag of donderdag thuis. Maar vooruit, we hebben onze eigen bedden, eigen douche en eigen eten (alhoewel dat meestal niet mag daar). We hebben er zo'n zin in! En o ja, de camper is supermooi schoon, ook dat voelt lekker!

Het is hier nu bijna half 7. We gaan zo lekker weer naar de Green Bar, maar eerst nog even een duikje in het zwembad. Supermom is eruit, dat scheelt.

Woensdag 16 tot en met 21 augustus 2006

Juist Frederike, goed geraden. Geen Internet, geen nieuws online. En nog geen foto's, dat komt thuis wel, het zijn er heel veel, te veel om hier te laden. Wel nieuws hoor, want we hebben een paar geweldige dagen gehad in Chowchilla, California. Tja, waar begin ik te vertellen? Niet op volgorde van aankomst tot vertrek, dat is te droog en eigenlijk was het misschien wel heel gewoon, maar wij genieten enorm van dit soort dagen. Voor wie niet weet hoe of wat: Dick Vlot en mijn vader, die helaas niet meer in leven is, waren jeugdvrienden. Ze gingen samen in het kleine dorpje Eethen in Brabant naar school en ik heb ze heel veel verhalen over het kattenkwad in de crisisjaren en tijdens de oorlog horen vertellen. Dick is

op zijn zeventiende samen met een paar broers naar Canada vertrokken en vanuit Ontario zijn de gebroeders Vlot uitgewaaid over Amerika en Canada. Dick trouwde in Californië met Elly de Jong, die op haar 13e met haar ouders in Californië kwam. Samen kregen ze vier kinderen, Lenie, Dick, Trudie en Casey (oftewel Kees).

Toen ik in 1983 met mijn ouders op bezoek ging bij hun oude vrienden Mel en Jean (in Nederland nog Mels en Sjaan) Langerwerf bezochten wij in Chowchilla hun dochter Rian. Omdat zij wisten van pa's oude vriendschap met Dick werden Dick en Elly daar ook uitgenodigd voor het diner en sinds die tijd is het contact nooit meer verbroken. Ik heb als meisje van zeventien toen een week doorgebracht met Trudie Vlot en we hebben jaren vrij intensief met elkaar geschreven. Trudie trouwde een paar jaar na ons bezoek daar met Gary Nieuwkoop, weer zo'n zoon van Nederlandse emigranten. Piet, de vader van Gary, leerde mijn vader als jochie nog autorijden in Nederland.

In 2002 hebben Albert en ik (nadat ik regelmatig nog Vlotjes in Nederland had ontmoet tijdens hun bezoeken) een bezoek gebracht aan de familie in Californië. We ontmoetten daar toen ook de kleinkinderen en hebben er een geweldige tijd gehad. Bij ons vertrek voorspelde Elly al dat Albert terug zou komen en zie daar: we zijn weer in Chowchilla geweest. We voelen ons heel erg thuis bij de Vlotjes. Inmiddels wonen Dick en Elly al weer wat jaartjes in een prachtig huis wat hoort bij het bedrijf van de Vlot Brothers. Dick en Case hebben een prachtig melkveebedrijf met kalveropfokkranch, vanuit niets in een aantal jaren uitgebreid naar gigantische afmetingen en gigantische hoeveelheden vee. Daarover later. Bij Elly en Dick woont inmiddels ook 'ome Jan', een oom van Elly die alleen woonde en daar eigenlijk te oud voor werd. Deze vriendelijke en gezellige man is 81 en we hebben veel plezier met hem gehad en ook hele interessante gesprekken. Hij is al vanaf 1948 in Amerika, maar geboren in Aalten in de Achterhoek.

Behalve stroomproblemen en natuurlijk geen Internet (Dick en Elly wonen vër uit het dorp en bellen nog in) is alles super verlopen in Chowchilla. We hebben van alles gedaan: we zijn aangekomen op Dicks 73e verjaardag, 's

avonds kwamen ook Elly en Trudy terug van een lange trip uit Idaho. Zij hebben daar Trudy's dochter Kerry opgehaald na een bezoek aan een kalverranch van familie in Idaho. Natuurlijk komen de eerste avond ook Dick jr., Valerie en de kinderen even gedag zeggen. Die vijf kleine Vlotjes zijn een prachtig, ondeugend stel kleine Amerikaantjes. Ze zeggen trouwens stuk voor stuk 'oma, opa en ome Jan' met een prachtig Amerikaans accent, evenals Trudy's kinderen. Case en zijn vrouw Darcy (die in 2002 nét in beeld was en voor ons nog helemaal niet in beeld) zijn met hun baby Makkenah voor een lang weekend naar Pismo Beach voor een bijeenkomst met Darcy's familie. Gary, de echtgenoot van Trudy, vliegt vrijdag al heel vroeg naar Nebraska voor een familiefeest.

We beginnen goed: Samantha, de oudste dochter van Dick en Valerie wordt 13 en dat betekent breakfast at Denny's met de hele familie. Heel gezellig om zo de verjaardag te beginnen. Cole is in maart jarig en is erg teleurgesteld dat wij er dan niet zullen zijn. Ik spreek met hem af dat we gewoon zijn verjaardag in mei nog een keer vieren en dan met hem naar Denny's gaan voor breakfast. Zijn stralende bekkie is goud waard. We hebben natuurlijk het nieuwe huis van Dick en Val bekeken. In oktober moet het klaar zijn en het is ontzettend mooi en groot aan het worden. Valerie is dolblij met haar nieuwe laundryroom en ik ben jaloers: er komen twee wasmachines en twee drogers in en ze heeft zelfs een la met ingebouwde strijkplank! De meiden Samantha, Cassidy en Kinsley krijg samen een slaapkamer en badkamer, maar in de badkamer zit wel voor elk een eigen douche, eigen spiegel, eigen wasbak, eigen lade én eigen stopcontact voor de föhn. Ook de DJ en Cole krijgen hun eigen kamer op de eerste verdieping en daartussen komt een grote speelkamer. Beneden is de master bedroom en ook een muziekkamer. Het ziet er nu al geweldig uit.

Samen met Dick sr. brengen we een bezoek aan het terrein van Alan en Susan Clark, die gek zijn met hun Shires, die ze hier Drafthorses noemen. Ook de antieke auto verdient een mooi plekje in de fotogalerij. Met Elly zijn we naar Los Banos gegaan om spijkerbroeken aan te schaffen voor Albert: 19 dollar per stuk voor een goede stretch Wrangler. We nemen pizza's mee voor het eten. Ook Trudy, Karly en G. (de drie jongste Nieuwkoops) komen eten. Na het eten pakken we de tondeuse uit de camper om ome Jan eens van een nieuwe coupe te voorzien. De kapper die hem een tijd terug geknipt heeft was volgens Elly high en Albert ziet er wel heil in om ome Jan te voorzien van een korte coupe en een keurige getrimde baard. Little G. kijkt héél angstvallig toe en blijft veilig uit de buurt.

Ik pak op zaterdagmorgen héél veel kleding in. Ondertussen is Albert met Dick naar 'ergens' om spijkers te halen voor het bedrijf, een hele pickupbak vol zowat. Peet is met Dick jr. in Chowchilla naar het football van de jongens, Dick is de coach daar. Esmee is uitgenodigd voor het verjaardagsfeestje van Samantha en is met Val en nog wat meiden weg

voor een hele dag 'girlsfun'. Ze zijn naar een waterpark gegaan en hebben daarna bij KFC gegeten. Ze komen pas laat in de avond terug.

Wij krijgen van Elly de grote tour op de ranch, maar komen tijd te kort. Omdat Trudy al weer op ons wacht, gaan we naar huis. We houden 'Happy Hour' met alle restjes chips, nacho's, nootjes en zoutjes mét dips uit Elly's kast én uit de camper. We krijgen Dick zo gek dat hij er Corona-bier bij gaat halen bij de Red Top Market op de hoek van de straat. In plaats van met een echte lemoenen komen de mannen terug met zo'n plastic flesje. Het mag de pret niet drukken! Het is zo lekker om zo ontspannen met elkaar bij te praten over van alles en nog wat. Na de maaltijd zitten we nog even buiten om de mooie zonsondergang te bewonderen en daarna geven we het allemaal op. De dagen zijn vermoeiend, bij deze temperaturen.

De zondag bij de Vlotjes begint natuurlijk met kerkgang en wij gaan mee. We kijken onze ogen uit in de net nieuwe kerk. Zo'n mooi gebouw met lange heel comfortabele banken met dikke kussens, een dominee die zijn preek ondersteund met een powerpointpresentatie, gezangen waarvan de teksten mee te lezen zijn op grote beeldschermen, het is allemaal wel heel anders dan thuis! De dominee voert een prachtig toneelstukje op met de jeugd van de kerk en dat zijn er heel wat. Er komen hier heel veel kinderen mee en de kerk is duidelijk dé ontmoetingsplek voor heel veel gezinnen. De namen klinken bijna allemaal vertrouwd Nederlands en dat zijn de meesten ook.

We drinken uit de kerk koffie in de zaal ernaast en ook daar is het groot, nieuw en luxe. Er zit een complete professionele keuken in die kerk gebouwd. Uit de kerk rijden we naar Carls jr. voor hamburgers en burrito's. Ook ome Jan is present vandaag, heel gezellig. Na lunch gaan Dick, Elly en ome Jan even rusten en ik rommel nog wat was weg. Albert en ik nemen Elly's oude auto mee, die dik onder het stof zit, maar nog wel rijdt. Verder dan de ranch mogen we van haar niet gaan met deze wagen, maar om foto's te maken van de kalveren en koeien is hij uitermate geschikt. We rijden onze ronde en laten nog even de cijfertjes bezinken:

- 26.000 stuks vee, waarvan 3000 melkkoeien en de rest opfokkalveren (grotendeels van andere bedrijven, tegen 65 cent per calf per dag)
- 4 trucks van 6500 gallons melk (dat is 104.000 liter per dag!)
- 2000 acres grond (zo'n 800 hectare)

Na vijf dagen hebben we weer Internet, we hebben heel wat ingehaald. De foto's volgen later, wij hebben morgen nog wat laatste pakwerk te doen en leveren dan de camper in bij Road Bear RV's. We vliegen met vlucht KL602 terug naar Amsterdam en hopen woensdag om 13.15 uur aan te komen op Schiphol. Tot ziens!

Dinsdag en woensdag 22 en 23 augustus 2006

Pff, we zijn al weer vier dagen thuis en ik beseft dat ik eigenlijk geen verslag meer gemaakt heb van het eind van de reis. Dus toch maar even in het geheugen graven en kijken waar ik gebleven ben. Volgens mij was dat op maandagavond in Malibu, o, die prachtige Pacific. Dat Malibu RV Park is schandalig duur, maar ik slaap er zo lekker, hangend met die achterkant van de camper over de rand van die rots en dan wakker worden en zo over de oceaan uitkijken. Onvergetelijk!

Het was dinsdagochtend nog best een klus om die camper leeg te krijgen. Ik had op zaterdag bij Elly al veel ingepakt, maar die laatste was, die kleding die dan toch nog uit de machines is gekomen, het is véél. Ik snap niet waar we het vandaan halen, maar de eindscore is maar liefst 6 grote koffers (en groot is groot), een reistas (ook groot natuurlijk) met vuile was en schoenen en nog een beschaafd koffertje wat we van Elly geleend hebben. We rijden rond half tien met het hele spul de camping af en gaan benzine en gas tanken bij het benzinestation verder op. De ene na de andere Road Bearcamper rijdt daar het terrein op. Tegen tien uur zijn we bij Road Bear in Agoura Hills. De camper wordt van top tot teen nagekeken en de kapotte stoel (scheurtje in leuning door de slide-out) kost ons 175 dollar, die we overigens later van de verzekering wel terug hebben gekregen. Verder is alles prima en we vragen of we nog even mogen kijken in de A32-camper, die op ons verlanglijstjes staat voor volgend jaar. Deze camper is iets korter dan de C31 die we nu hadden, maar wel ruimer doordat er geen cabover op zit en de slide-out is enorm. We zien deze wel zitten!

Peet heeft ondertussen alle bagage in de shuttlebus gewerkt. We zijn net op weg naar het vliegveld als er gebeld wordt dat ons chauffeur (v) moet omkeren. Er is nog een Nederlands gezin wat net de camper heeft ingeleverd. Het wordt proppen en stouwen met alle bagage, maar uiteindelijk zijn we onderweg naar Santa Monica, waar deze mensen nog een nacht hotel hebben. Ze zijn door Jan Doets naar de KOA-camping in Pomona verwezen voor de laatste nacht en dat is een heel erg roteind rijden, vandaar dat ze te laat waren. Ze hebben er 2,5 uur over gedaan, terwijl onze camping op 15 minuten lag (tja, die is duur, dat weet ik). Ze hebben de volgende ochtend een vroege vlucht met United, vandaar die nacht hotel. Niet handig geregeld van Doets, vinden wij.

Zo tegen 13.00 uur worden wij afgezet bij de terminal van KLM op LAX. Ik schakel een Skyboy in die alles regelt: koffers op het karretje, inchecken, labelen en naar de security check. Na de afgifte van de koffers lopen we zelf door met de handbagage. Ik meld bij iedere Truus dat ik insuline bij me heb en iedereen zegt dat dat niet erg is. Dan moet het hele spul door de poortjes en de X-ray en inderdaad: niemand lijkt zich druk te maken om insuline. Peet wordt aangehouden, maar dat blijkt alleen te zijn omdat ze zijn t-shirt zo geinig vinden. Er staat een beer op met een elandmutsje en de tekst 'Don't feed the bears'.

En daar zitten we dan: 5 uur wachten. De business-class lounge zit bommetjevol, dus wij kijken uit naar de eetcorner beneden. We nemen wat te eten en drinken en maken een praatje met wat andere Nederlanders. Na nog wat souvenirjes gekocht te hebben in de taxifreeshop, gaan we toch in de lounge hangen, waar inmiddels wel plaats op. We kunnen op Internet, dus vermaken ons wel. Onze vlucht vertrekt om 17.45 uur, tien minuten eerder dan verwacht. Het boarden verloopt rommelig, we moeten als business class mensen dwars door de rest heen om als eerste aan boord te gaan. Twee rijen was handiger geweest, want nu kreeg je echt vuile gezichten, omdat wij van achteren zo door mochten lopen. We zitten deze keer boven in de Boeing, net achter de cockpit.

Tja, vliegen, het blijft saai. De maaltijden zijn subliem, je wordt verwend, maar het is l ng. We hebben behoorlijk turbulentie, zo erg dat de wijn over de glazen klotst bij het eten. We vragen de langskomende gezagvoerder dan ook of hij niet een wat minder hobbelig wegje kan zoeken tijdens het eten. Hij belooft ons de onweersbuien te vermijden en er omheen te vliegen. Dat gaat aardig. Ik slaap weinig, trap in mijn onrust mijn voetensteun nog van de stoel af en ben blij als Amsterdam na 9,5 uur vliegen in beeld komt. We zijn vlot door de douane, wachten 10 minuten op de koffers en hebben natuurlijk niks aan te geven (pff, ook dat lukt weer).

Totaal verrast zijn we als we ineens blijken te zijn opgewacht door Cor en Ingrid van het Alles Amerika-forum. Wat een ontzettend leuke verrassing!

We praten even bij en moeten dan door, want onze bestelde taxi wacht. We wachten tien minuten en zien dan onze chauffeur van de heenreis weer. Hij ligt in een deuk als hij de bagage ziet en roept onmiddellijk dat die twee grote blauwe koffers er eerst niet waren. Eh ja, klopt, zou het lukken in het busje? Nou, het lukt hoor, maar vraag niet hoe ... we zitten met de koffers tussen de benen bijna. Gelukkig is Schiphol de wereld niet uit en we staan heel vlot thuis.

Thuis wachten oma, Frans, Saskia en o o, verrassing, ook Jacqueline en haar moeder ons op. Het hek is versierd met ballonnen, er staan diverse boeketten bloemen en er liggen wat welkom thuis-kaarten. Het lijkt wel of

we op wereldreis zijn geweest! We houden het aardig vol om wakker te blijven, maar na het eten (jawel, patat met kroket en frikandel!) strijken we om 20.15 uur het zeil ...

Het was onvergetelijk! We hadden hoogtepunten en dipjes, lol en gekibbel en volgend jaar gaan we terug! Zonder Esmee en Peet dumpen we in Chowchilla, maar wij gaan terug!

Beesd, augustus 2006